SOLDATUL

Nr. 244 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBĂTA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

BOLȘEVISMUL NU CRUȚĂ NIMIC

Pentru cine mai stărue să creadă, că doctrina comunistă este realmente o ideologie favorabilă cel puțin claselor muncitoare, constatările publicate în revista elvețiană „Le Mois suisse" de d. Paul Gentizon, în urmă călătoriei sale în țările baltice eliberate, sunt cea mai categorică și de nerăsturnat desmințire. Iată, de pildă situația, pe care ziaristul francez a descoperit-o în Estonia, după un an de ocupație bolșevică. Această țară nordică, abia cu ceva mai mare decât Bucovina noastră, a fost devastată în toate sensurile, cu metodă și cu o cruzime neinchipuită. Pe lângă deportările în masă despre care am vorbit într'unul din articolele noastre precedente, cari n'au cruțat nicio clasă socială, nici pe bogați, nici pe săraci, nici pe intelectuali, nici pe pălmași, nici oameni în vârstă, nici copii, îndoliind fiecare casă, bolșevicii au distrus ori au jefuit însesi instrumentele de muncă și mijloacele de trai ale populației muncitoare.

Datele publicate de d. Paul Gentizon sunt, în adevăr, îngrozitoare:

Au fost distruse prin incendiere 3418 ferme țărănești. Tamazlâcuri întregi de vite au fost duse în interiorul Uniunei Sovietice, iar ceea ce n'au mai putut ridica în graba evacuării din 1941 au nimicit cu granate de mână și chiar cu tunul. Țăranii estonieni au pierdut 35% din caii lor, 38% din boi 39% din porci, 45% din oi.

De asemenea au fost greu loviți și muncitorii industriali în urma devastării sau distrugerii instalațiilor industriale ale Estoniei. Au luat drumul Uniunei Sovietice 70% din materialul rulant al căilor ferate, 72% din instalațiile fabricelor de celuloză, 64% din cele ale uzinelor de gaz și electricitate, 52,7% din cele ale fabricelor metalurgice, 49,7% din cele ale fabricelor de textilărie. Ce nu s'a putut ridica și transporta, a căzut pradă flăcărilor și dinamitărilor.

In istoria războaielor nu se cunoate alt caz asemănător, care să fi adus atâta nimicire. Această devastare aproape totală a unei țări nu poate fi, prin urmare atribuită stricăciunilor fatale oricărui războiu; ea este rezultatul metodei bolșevice de a distruge orice alte forme de viață, bunuri și cuceriri morale ale omenirii pașnice. Trista și dureroasa experiență pe care a suferit-o poporul estonian, dovedește că bolșevismul nu cruță pe nimeni și nimic. Și pe drept cuvânt d. Paul Gentizon constată, că „un an de dominație bolșevică, urmată de tactica distrugerilor din timpul retragerii, a fost destul ca să dea peste cap, să ruineze, să nimicească cea mai mare parte din ceeace poporul estonian a zidit în 20 de ani de muncă aspră". Ca să ajungă apoi la această concluzie, valabilă pentru toată lumea:

„Asta lasă să se întrevadă ceeace ar însemna întrebuințarea acelorași metode de războiu pentru țările de civilizație și de cultură occidentală".

D. I. Cucu

O patrulă de skiori români pleacă în misiune de recunoaștere *(S.M.P.)*

AU MAI FOST INCERCĂRI...

Dragii mei, nu vă lăsați luați de gânduri când vedeți sau auziți că frontul are unele tălăzuiri, căci așa-i războiul, dar nu înseamnează că el s'a sfârșit în favoarea acelora care au acum unele înaintări. Lasă că iau pământ gol, cu pierderi nespus de mari. — dar vine ceasul când are să li se ia înapoi cu dobândă.

Gândiți-vă apoi că războiul însemnează mai ales pierderi de oameni și de material. Pot ei să câștige bucăți de pământ, vorba este câți oameni și câte unelte au pierdut cu acest prilej. La curândă vreme are să se vadă de partea cui este slăbiciunea cea mare. Atunci are să se arate ce vasăzică sângele vărsat și mașinile pierdute de dușmanii noștri.

Era în vechime un împărat care s'a luptat cu alt împărat — și care, drept era, câștigase împotriva lui o bătălie — dar atâția ostași pierduse, în cât a zis către generalii săi: „Incă o bătălie ca aceasta și suntem pierduți". Așa și Rușii: vai de izbânda lor, că în curând are să se vadă că ea este mai de grabă o înfrângere.

Unde mai punem că s'au depărtat de locurile lor de aprovizionare, dar pustietățile pe care le cuceresc nu le aduc nici un ajutor în privința aceasta. Ei sunt acum ca boul mușcat de streche: se sbate, se isbește, rage, dă din picioare, dar la urmă cade istovit.

De altfel, dragii mei, noi cei din războiul celălalt am văzut și am trecut prin încercări cu mult mai grele decât cele de astăzi. Am văzut tălăzuiri, mai adânci am cunoscut retrageri grele, am simțit în trupul nostru suferințe mai cumplite și în sufletul nostru mâhniri încă mai amare. Atunci nu numai trupurile noastre au avut a suferi, ci și trupul țării.

Și cu toate acestea, mai curând de cât ar fi crezut oricine, lucrurile s'au dres — și suferințele s'au sfârșit.

Acuma, nici pe de departe nu este ce-a fost atunci. Câtuși de puțin!

Tot timpul ne-am luptat afară de granițele noastre, ceeace a îngăduit țării să-și caute de mersul treburilor ei în liniște. Apoi, ostașii noștri au cunoscut isbânzi mari, care vor atârna greu atunci când țara își va cere legiuitele ei drepturi.

Incercările prin care vă este dat să treceți acum își au și ele rostul lor, cel dat de Dumnezeu, că doar nimic nu se petrece în lumea aceasta fără știrea Lui. Rostul lor este să vă oțelească ființa în viforul luptelor, ca încă mai tari să fiți — iar pentru noi cei de acasă, rostul lor e tot atât de mare: să ne țină trezi și veghetori, ca să știm unde e primejdia — și să luăm și noi cuvenitele măsuri, ducând o viață mai smerită și mai îngrijită.

Așa că, dragii mei, să nu vă lăsați de loc cugetul prins cumva de vreun gând de îndoială și inima învăluită de vreo mâhnire. Că toate vor trece cu bine și cu folos pentru noi.

Nu poate Rusul să bată oștile noastre, ale celor care luptă în răsărit. Lucrul acesta este cu neputință. Și Germanul și Românul sunt mai presus de Rus — și ca putere și ca unelte — și ca duh — și ca dreptate.

Mai de grabă aș crede că se năruie cerul pe pământ de cât să cred că rusul va fi învingător în acest război.

Dimpotrivă: va fi biruit desăvârșit.

Răbdare și tărie — și curând vom vedea lucruri mari.

Al. Lascarov Moldovanu

POPORUL ROMÂN ȘTIE CE INSEMNEAZĂ STĂPÂNIREA BOLȘEVICĂ

Intr'un reportaj dela București care lasă să se vadă că grelele lupte de iarnă în Est au oțelit și în România poporul, corespondentul unui mare ziar german, d. Hans Schumacher, se ocupă și cu încercările zadarnice ale presei Sovietice de a tăinui țelurile de luptă ale bolșevismului. Poporul românesc a făcut prea adeseori experiențe cu vecinul din Est, ultima dată în vara anului 1940 când armata roșie s'a revărsat asupra provinciilor românești estice despărțindu-le cu forța de patria-mumă. Ceeace s'a petrecut în anii de dominație bolșevică forțată în Basarabia și Bucovina a arătat fiecărui român la ce se poate aștepta dela vorbele Moscovei și ce s'ar întâmpla în realitate dacă visul bolșevic despre pătrunderea în Europa ar deveni fapt împlinit.

RAIUL ROȘU

Propaganda este fără îndoială mijlocul cel mai puternic cu ajutorul căreia poți ridica zei sau dărâma temple. Exemplul propagandei rusești este lămuritor în acest sens.

Milioane și sute de milioane au fost cheltuite de Moscova pentru răspândirea comunismului pe întreaga suprafață a pământului. Emisarii roșii au străbătut toate țările Universului și au căutat pretutindeni să plaseze minciuna raiului bolșevic. Acolo, unde sufletele erau mai slabe și a lipsit o contra-propagandă serioasă, roșii au reușit să-și recruteze o serie de partizani. A trebuit să vină războiul actual, ostașii Europei să calce pământul rusesc, să dea ochii cu realitatea bolșevică și astfel să scoată adevărul la lumină.

Toți acei cari au văzut stările din Rusia Sovietică s'au grăbit să le comunice celor de acasă. Toți acei cari au fost când-va înșelați de perspectiva raiului roșu, și-au renegat cu scârbă trecutul și au căutat la rândul lor să aducă la cunoștința lumii ceiace este adevărat din haosul minciunilor.

Sute, mii și zeci de mii de scrisori au pornit de pe front către cei de acasă, toate descriind stările aflate pe întinsul Rusiei ocupate. Din cuprinsul lor se poate stabili mai bine decât din o mie de volume istoria comunismului.

Nu vom face decât să schițăm păcatele acestui regim. Ne-ar trebui volume întregi pentru a descrie acest monument de ticăloșenie omenească.

Iată un singur exemplu, menit să ne aducă o lumină cât de neînsemnată asupra binefacerilor acestui regim.

Dreptul de proprietate fiind o noțiune necunoscută în raiul bolșevic, țăranul chiabur de altă dată a intrat în rândul muncitorilor cu palma. Sculat de dimineață țăranul, trebue să se prezinte din bună vreme comisarului politic, care îi trece prezența într'un registru și apoi îl trimite la robot. Omul muncește din zori și până seara târziu, cu poftă sau fără poftă, iar la sfârșitul anului se alege cu câteva chilograme de cereale și un salar care nu îi este îndeajuns pentru a-și cumpăra o pereche de ghete.

Nimeni n'are dreptul la lene. E o poruncă fără îndoială foarte cuminte. In practică însă, această frumoasă poruncă se schimbă în alta: Nimeni nu mai este liber pe faptele sale. Căci ce se întâmplă? Dacă un muncitor, din diferite motive, sosește cu o întârziere de câteva minute la muncă, este arestat, trimis în judecată și pedepsit cu dela o lună până la doi ani temniță grea.

Uneori mașinăria omenească se mai obosește și atunci în zadar ai încerca să muncești: nu o poți face. Dacă medicul nu reușește să-ți descifreze boala ți-ai pecetluit singur soarta. Judecata sovietică te va lovi crunt: Pușcărie sau Siberia.

Am citat un singur aspect al vieții bolșevice. Vom reveni și vom arăta celelalte laturi umbroase ale raiului roșu.

Ion Munteanu

Pagina Literară

STEJARUL DIN BORZEȘTI

de N. GANE

A fost odată un timp, pe când bourul moldovenesc era singur stăpân pe o țară largă, îndemânatecă, locuită de un popor ager și drept pământeam. De pe atunci deci și până în zilele noastre rămas-a vorba din tată în fiu cum că un joc de copii se încinsese odinioară pe șesul Trotușului, nu departe de satul Borzești, sub un soare frumos de primăvară. În două tabere era despărțită ceata copiilor: una înfățișa tabăra Tătarilor, sub comanda lui Gheorghe, un copilandru cu plete negre și ochi de mure, iute și neastâmpărat ca și Trotușul ce se prăvale dela munți; cealaltă era tabăra Moldovenilor, sub comanda lui Ștefan, un copilandru cu plete blonde, cu ochii albaștri gânditori și cu inimă cutezătoare. Cel dintâiu era fiu de țăran, cel de al doilea fiu de domn.

Ei însă se jucau la un loc pe iarbă verde, în răcoarea aerului, sub stăpânirea dreaptă a soarelui de primăvară.

Și ambele tabere înarmate până în dinți cu puști de soc, cu săbii de șindrilă, cu suliți de trestie, se băteau amarnic între ele, de străbăteau văile Trotușului și se speriau toți ghiaurii din tufărișuri. Iar comandanții călări pe fugari făcuți de nuiele, alergau când la aripa dreaptă, când la aripa stângă a oștirilor înșirate și-și îmbărbătau soldații la luptă.

Și ținut cât a ținut bătălia nehotărîtă, dar în sfârșit copilul cel cu ochii albaștri, gânditori, care avea darul de a se războii moștenit dela tată-său, învinse pe Tătari, prinse pe hanul lor, pe neastâmpăratul Gheorghe, și-l legă de un stejar bătrân, martor de cea dintâi izbândă a viitorului domn.

Apoi toți hatmanii și căpitanii lui Ștefan se adunară împrejurul stejarului și prinseră să judece pe hatmanul tătăresc, unii pentru vre-o minge furată, alții pentru vre-o cetate de hârtie dărâmată, tot fapte rele ce nu puteau fi iertate; iar bietul han cu ochii plecați în jos, își aștepta osânda, abia stăpânindu-se de râs.

Însfârșit Ștefan, după ce ascultă părerea mai marilor oștirii sale, zise cu sprâncenele încrețite: „Porunca domniei mele este să-l spânzurați de creanga cea de sus, ca să fie pildă și altor neamuri!"

Apoi nenorocitul han fu legat cu frânghie de subsuoară și ridicat pe creangă în sus în salvele puștilor de soc și în strigătele de bucurie ale ostenilor învingători. Joc nebunatic, copilăresc, la care soarele, în măreția lui, se uita zâmbind, el care văzuse multe altele pe coaja noastră pământească.

Dar o Doamne, ce se aude?... Ce clocot aduc apele Trotușului de sus în jos?... Un vifor se stârnește, de puterea căruia se legănă în aer micul han tătăresc și pământul prinse să se clatine și să sune, par'că s'ar fi răsturnat stâncile cele mari dela obârșiile Trotușului. Iar în timp ce Ștefan și întreaga lui oștire stăteau nedumeriți de vuetul ce se apropia, în timp ce micul Gheorghe în brațele văzduhului se gândia la cei spânzurați aevea, deodată se văzu o ceată nenumărată de adevărați Tătari, venind în goana mare a cailor spre dânșii... și-atunci... vai! — toți copiii, cuprinși de groază, apucară la fugă, care încotro, uitând pe micul Gheorghe care atârnat de creanga stejarului zâmbia încă în nevinovăția lui, neștiutor de urgia ce-l amenința. Da, el zâmbia încă... dar atotvăzătorul soare încetă de a mai zâmbi căci în acel moment o sută de săgeți, o sută de suliți se înfipseră în trupul lui. Cerul se posomorî, frunzele și crengile copacului pătate de sânge copilăresc se clătinară înfiorate.

Treizeci de ani au trecut dela această întâmplare și micul Ștefan, schimbând sabia de lemn pe paloșul de oțel, se urcă depe treaptă pe treaptă pe scara lumii, până ce ajunse să fie numit la „direptate" domn al țării Moldovei înscăunat și miruit de Mitropolitul Teoctist. Astfel, făcându-se însuși tutor peste toată țara, începu viața grea și anevoioasă, tot în războaie și osteneli, căci țara fiind bogată, largă și îndemânatică, deștepta setea tuturor vecinilor. Dar cu cât nevoile veniau mai grele peste dânsul cu atât inimoșia lui creștea; și a voit Dumnezeu ca el să meargă din biruință în biruință și numele lui să se mărească tot mai mult, încât să răsbată peste hotarele Moldovei, departe în lumea apuseană și să răsbată prin pătura veacurilor până la noi. Iar el, domn drept credincios, și pământean, de fiecare biruință înălța câte o biserică spre mărturie nepieritoare de trăinicia neamului nostru și de bunătatea lui Dumnezeu.

Mulți ani domni Ștefan cel Mare, în care timp așeză cu nestrămutare temeliile stăpânirii noastre asupra câmpiilor Dunării, pecetluind și sfințind această stăpânire cu sângele vărsat. Dar tot nu era liniștit. Un gând îndărătnic îl urmăria din copilărie, gândul micului Gheorghe, ucis de Tătari; și oriunde s'ar fi dus, orice ar fi făcut, chipul cel oacheș și drăgălaș i se înfățișa necontenit cerându-i parcă răsbunare.

Iată că într'una din zile i se aduse veste cum că o mulțime de oaste tătărească a năvălit în țară peste apa Nistrului, pustiind pământul, răpind cârduri de vite, dând foc satelor, robind femeile și copiii.

Iute, Ștefan își întocmi oaste și le ieși înainte la satul Lipinți. O! astădată nu mai era ca acum treizeci de ani pe șesul Trotușului, la stejarul din Borzești: era adevărată bătălie cu Tătarii. Ștefan cel blond, cu ochi albaștri gânditori, călăria nu ca atunci pe o nuia de alun, ci pe un cal aprig de soiu moldovenesc și alerga ca un fulger la toate punctele de bătaie, vârîndu-se unde primejdia era mai mare. Și'n loc de săbii de lemn se încrucișau săbii de fier, și'n loc de puști de soc detunau tunuri de schijă, încât se înnegria văzduhul de fum, de multe ori nu se mai vedea om cu om. Până'n cer se înălța răsunetul răstriștei depe pământ; iar Tătărimea, cuprinsă de două părți, se măcina și se mistuia, ca pleava într'un vârtej de două furtuni, ce se ciocnesc. Roș era soarele sus, ca în timp de grea cumpănă, roș era pământul jos de sângele ce gâlgâia. Dar sufletul bătăliei, acel ce vedea și stăpânia toate, era chipul blond al lui Ștefan, care se arăta pretutindeni ca o icoană de îmbărbătare, dând inimi ostașilor lui și făcându-i să meargă la biruință sigură.

Și într'adevăr, sigură și desăvârșită a fost biruința Moldovenilor, căci n'apucase a asfinți soarele și întreaga ordie tătărească a fost sfărâmată și robită, prinzându-li-se pe însuși șeful lor, fiul hatmanului tătăresc de peste Volga.

Iar Ștefan a dat laudă lui Dumnezeu și a trimis sol de bucurie soției sale Evdochia, sora țarului Simeon.

Apoi nu trecu mult timp după aceasta și auzind bătrânul han de peste Volga despre nimicirea oștirii sale la Lipinți, trimise lui Ștefan soli încărcați de odoare pentru răscumpărarea fiului său din robire, iar Ștefan răspunse solilor că-i va da drumul dacă se va învoi la aceasta mai marii oștirilor lui, cari ar fi adunați și întrebați pe malul Trotușului la satul Borzești.

Era o zi frumoasă, o adevărată zi de primăvară, ziua în care Ștefan își adună hatmanii și căpitanii pe malul Trotușului sub bătrânul stejar unde micul Gheorghe fusese ucis de Tătari.

Trist părea acum copacul și gârbovit de povara celor treizeci de ani trecuți peste creștetul lui, cum și de amintirea dureroasă a faptului ce l-a însângerat. Dealtfel nimic nu era schimbat: acelaș câmp înflorit, aceleași ape iuți și neastâmpărate ale Trotușului, cari curgeau fără repaus pe așternutul lor de prund, acelaș soare dulce și zâmbitor, care a desmierdat odinioară jocul cel nebunatic de copii. De acelaș stejar sta acum legat un adevărat Tătar, fiul hanului Mengli Gherei de peste Volga, și roată împrejurul lui erau mai marii oștirilor lui Ștefan: hatmanul Arbore, hatmanul Șendrea, aprodul Purice, vornicul Boldur, și alți mulți osteni și oameni de frunte; iar în mijlocul lor, drept în fața Tătarului, sta însuși Ștefan, copilandrul de odinioară, peste capul căruia de asemenea trecuseră cei treizeci de ani ce au gârbovit stejarul; însă din mlădița de copil crescuse acum un stejar mai falnic, cu ramuri întinse dela munți și până la mare, la umbra cărora se adăpostia un popor întreg de plugari și de osteni, iar mai la o parte stăteau solii lui Mengli Gherei cu darurile de peste Volga.

— „Voi hatmani și căpitani", zise Ștefan, încrețind din sprâncene: „v'am adunat aici ca să dau
„în judecata voastră pe fiul hat-
„manului tătăresc și să hotărâți
„voi înșivă de i se cuvine ier-
„tare sau pedeapsă. Sunt a-
„cum treizeci de ani, eram
„mic și mă jucam sub acest
„stejar bătrân cu un copil,
„Gheorghe din Borzești, când deo-
„dată năvăli fără veste asupra
„noastră Mengli Gherei, hanul Tă-
„tarilor de peste Volga, cu o ordie
„nenumărată și ucise fără milă pe
„nevinovatul Gheorghe. Iată că a-
„cum, cu ajutorul vostru și al lui
„Dumnezeu, fiul aceluiaș han a
„căzut prins în mâinile voastre,
„dupăce el ne-a călcat țara fără
„dreptate, a ars mulțime de holde
„și sate, a ucis mulțime de femei
„și copii. Părintele său ne trimite
„soli și daruri pentru răscumpă-
„rarea lui. Las la voia și înțelep-
„ciunea voastră să hotărîți ce i se
„cuvine!"

— „Măria Ta... N'am avea ce
„face cu viața acestui tânăr Tătar
„ce ne batjocorește; și sângele u-
„nuia mai mult n'ar spori întru
„nimic roada pământului nostru.
„Dar acest unul este fiul hanului
„Tătăresc, și Măria Ta, care te
„lupți de atâția ani pentru înte-
„meierea neamului nostru, ești
„dator să faci dintr'însul pildă, ca
„să meargă vestea peste cele pa-
„tru hotare ale țării, cum că ori-
„cine seamănă moarte pe pămân-
„tul nostru, moarte culege!"

Atunci toți într'un glas strigară: „la moarte, la moarte!..." Iar Ștefan, întorcându-se către solii lui Mengli Gherei, le zise: — „Du-
„ceți-vă cu daruri cu tot la stăpâ-
„nul vostru și spuneți-i că atât
„de mult s'a scumpit capul fiului
„său prin sângele creștinesc ce a
„vărsat, încât el n'are destulă a-
„vere ca să-l poată răscumpăra.
„Iar dacă vrea să-l întâlnească în
„locul unde s'a dus, atunci să se
„încumete să ne calce hotarele!"

Apoi, după ordinul lui, fiul vestitului han tătăresc Mengli Gherei, de peste Volga, stăpânul Crimeei și Ucrainei, spaima Polonilor și Moscoviților, fu ridicat în sus cu mâinile legate la spate și spânzurat de aceeaș creangă, de care se legăna odinioară micul Gheorghe, când fu străpuns de săgețile tătărești; și atunci surlele, trâmbițele și darabanele îi făcură cinstea cea depe urmă și o salvă puternică de sinețe împrăștiind vestea morții lui făcură să salte apele Trotușului.

Iar Ștefan judecând că bătrânul stejar și-a îndeplinit menirea, deoarece frunzele și ramurile lui cu sânge au fost spălate, a poruncit să i se dea foc; și în locu-i a zidit, în amintirea tovarășului lui de copilărie, o biserică cu hramul Sf. Gheorghe.

De atunci și până astăzi multe s'au întâmplat, căci patru sute de ani trecut-au peste țară, întovărășiți de voi și de nevoi, dar încă și azi, când merg călătorii să viziteze biserica cea neagră din Borzești, simt o tainică strângere de inimă aducându-și aminte că pe acele lespezi de piatră a călcat odinioară piciorul lui Ștefan, care a fost sufletul de viață, chiagul neamului românesc, și astăzi încă ochii lor parcă văd răsărind din întunecimea bolților marea lui umbră, care de acum va pluti peste noi în adânca viitorime, ca un sprijin protegutor.

Câte puțin din toate cele

Toc înalt sau toc plat?

În multe cercuri părerea că tocul plat este cel mai sănătos pentru piciorul omenesc, este foarte răspândită. Mulți merg chiar atât de departe încât afirmă că o încălțăminte lipsită complect de toc este cea mai potrivită structurii organice a piciorului. Institutul ortopedic din Viena s'a ocupat cu această problemă. Din cercetările întreprinse dealungul anilor la numeroase persoane, a rezultat că preferința pentru tocul plat nu trebuie generalizată. Piciorul omenesc cere un toc care să țină piciorul într'o poziție mijlocie. Astfel, pentru oamenii cu scoabă mică sunt mai potrivite tocurile plate, iar pentru oamenii cu scoaba adâncă dimpotrivă, încălțămintea cu tocuri mai înalte este cea aptă. Numai așa omul poate preveni oboseala și vătămarea picioarelor. Încălțămintea lipsită complect de toc nu este deloc potrivită pentru străzile asfaltate ale orașelor moderne. Privit din punct de vedere ortopedic acest fel de încălțăminte se potrivește numai pentru mersul pe terenul natural, unde piciorul se sprijină și se presează în pământ, obținând astfel rezistența naturală, pe care altminteri i-o dă tocul.

Noile magnete artificiale

Noile magnete artificiale germane sunt presate din praf de magneziu cu puțină rășină sintetică. Aparatele pentru măsurarea vitezei la biciclete, conțin de pildă astfel de magnete. Aceste magnete presate pot fi foarte puternice, mai ales dacă se fabrică din noile aliaje de magnet, de pildă din oțel Alin. Ele au avantagiul că se fabrică foarte repede, ieftin și exact. Aceste magnete se pot prelucra ușor, în timp ce magnetele din oțel sau cele din aliaje supra-magnetice numai foarte greu. Cu totul nou este faptul că în acelaș chip se pot acum turna fire și paste magnetice, ba chiar se poate fabrica culoare magnetică pentru vopsit. Această pastă se poate păstra chiar în tuburi. Și dacă se vor fabrica odată aceste fibre-paste și culori magnetice, se vor putea rezolva o serie de probleme cu totul noui.

Bacteriile dau gust untului

Cum se produce gustul plăcut al untului? Știința germană a descoperit că substanțele aromatice ale untului se datoresc activității unor bacterii. Substanța aromatică însăși este un keton acetic. Această descoperire are o importanță practică considerabilă. Untul are deci un gust cu atât mai bun cu cât se reușește mai bine desvoltarea acestor bacterii. Pentru aceasta este necesar ca smântâna să aibă destul aer în timpul transformării în unt. Dacă fabricarea untului se face nu în aer, ci într'un gaz oarecare, de pildă bioxid de carbon sau nitrogen, untul nu mai va avea gust de unt. La început se credea că bacteriile formează substanța aromatică a untului din acidul lemonic din lapte, până ce s'a dovedit că bacteriile aromatice formează substanța aromatică din glucoza laptelui. Această formare a substanțelor aromatice nu este importantă numai pentru unt, ci la toate alimentele, deoarece gustul lor stimulează pofta de mâncare; alimentele priind cu atât mai bine corpului omenesc cu cât este pofta de mâncare mai mare.

Cioburi de sticlă ca materie primă

Astăzi cioburile de sticlă sunt mai căutate în producția de sticlă ca oricând. Întreprinderile care prelucrează sticla au întreprins o colectă sistematică a cioburilor; acestea servesc la fabricarea geamurilor noui, accelerând procesul de fabricare și ridicând nivelul calitativ al sticlei. Producția modernă de geamuri plate aproape nu mai există fără cioburi, trăind într'o anumită măsură din cioburile proprii și fiind câteodată silită să le producă chiar, dacă nu dispune de o cantitate suficientă, pentru a le adăoga sticlei în prelucrare. Aceiași situație în industria sticlelor. Dar cioburile au devenit acum o materie primă prețioasă pentru producția de sticlă, nenumăratele întreprinderi fabricând sticlă numai din cioburi. Deasemenea cioburile ajută la economisirea sodei și sunt o materie primă importantă pentru producția fibrelor de sticlă, o resursă a economiei germane, care a cunoscut un spor deosebit în cursul războiului actual.

Propaganda străină prin radio acționează prin falsificări intenționate și prin minciuni greu de verificat. Renunță deci de a mai asculta posturile străine de radio. E necinstit și în general interzis.

Oglindiri românești peste hotare

Decurând s'a deschis în vastele săli ale muzeului „Kunsthalle" din Berna o expoziție de artă românească modernă, la care au luat parte în afară de . Philippe Etter, consilier federal, fost președinte al confederației Helvetice și d. Lahovary ministrul României la Berna, o numeroasă și aleasă asistență compusă din pictori, literați etc. Expoziția românească dela Berna este a doua după cea dela Bratislava, care a cules sufragiile unanime ale iubitorilor de artă și care a strâns și mai mult prietenia ce'o avem pentru harnicul și viteazul popor slovac. Gândul și talentul românesc au triumfat peste hotare, ca un stindard al biruințelor noastre sufletești, ca o comoară a nesecatelor noastre virtuți cu cari ne mândrim, mai ales acum în preajma războiului cu bolșevicii, când am arătat că putem să ne păstrăm, cu orice sacrificiu, tot ce ne este lăsat prin testamentul sfânt al străbunilor. Propaganda culturală românească peste hotare, în înțelesul strict al legăturii cu popoarele civilizate și cu isvoare de viață sănătoasă, vine să complecteze marele dor cu care poporul nostru a fost înzestrat. Dacă s'a întâmplat ca în anumite vremi să i se treacă sub tăcere rodul, strădania și aportul adus în câmpul civilizației, al artei și al literaturii, aceasta din cauza ochilor de strigoi ce ne pândeau la frontiere și cari nu se bucurau de asemenea manifestații. Astăzi cărți ale literaților noștri de frunte sunt traduse și în alte limbi, iar o pânză a unui talentat pictor român, poate fi admirată și peste hotare.

Faptele de arme ale ostașilor noștri, ne'nchipuit de mari, au fost cea mai dreaptă chezășie că lupta noastră de veacuri a avut un rost și că vitejia moștenită este nepieritoare. Suntem acum cunoscuți peste hotare, bine'nțeles de cei cari vor să ne'nțeleagă, ca popor care păstrează un echilibru politic și spiritual în Europa de Sud.

Expoziția de artă românească dela Berna, deschide orizonturi noui și aduce emoția unei adevărate descoperiri estetice. In curând, după ce se vor scutura norii amenințători de pe firmamentul întregei lumi, și vom putea gândi și lucra în liniște în strânsă legătură cu prietenii noștri, marile noastre talente ca: Grigorescu, Luchian, Andreescu, Tonitza în pictură, cum și alții din celelalte domenii de activitate culturală, vor fi mult mai mult cunoscuți și apreciați. Dintre cei prezenți la deschiderea expoziției, a luat cuvântul d-l Dr. Keller care a spus printre altele următoarele: „Poporul român a știut să valorifice diferitele curente estetice, trecându-le prin răsadul sufletului național și dându-le o structură organică întemeiată pe poruncile statornice ale spiritualității sale proprii". Ne bucură asemenea cuvinte sincere spuse de oameni cari cunosc sufletul românesc și-l dă ca exemplu.

Constantin Saicia

O armă temută: submarinul

de Contra Amiral BRUENINGHAUS

Eroica luptă defensivă pe care armata noastră o duce pe pământ și în aer împotriva Uniunii Sovietelor este complectată în mod eficace prin războiul care se duce pe toate mările în contra liniilor de legătură navală a inamicilor noștri. Războiul total pe uscat, în aer și pe ape s'a delănțuit în toată furia lui.

In lupta pentru distrugerea liniilor de navigație inamice submarinele se conduc în genere după principiul care cere de a se acționa pe cât cu putință în regiunile în care este de așteptat cea mai slabă contra-acțiune și unde prin urmare se pot obține cele mai mari succese în cel mai scurt timp. Pe acest principiu se conduce comandamentul care încredințează grupurilor de submarine sau unităților individuale diferitele misiuni. Libera inițiativă a fiecărui comandant de submarin nu este însă legată prin nimic. Chiar un om ca ministrul marinei americane Knox a declarat fățiș de curând că „submarinele germane au o extraordinară capacitate de a descoperi punctul slab al adversarilor lor". Pentru conducerea războiului submarin se mai pune un al doilea principiu, afară de cazurile speciale, anume acela de a micșora neîncetat tonajul naval care navighează în serviciul inamicului. După împrejurări, scufundarea unui vas de marfă greu încărcat sau a unui vas-cisternă este mai importantă decât distrugerea unei corvete sau a unui distrugător.

Principalul teatru de războiu pentru submarinele noastre rămâne Atlanticul, care cu cei 100 milioane kmp ai săi are o suprafață de 10 ori cât Europa. Pe acest spațiu uriaș se încrucișează legăturile vitale ale traficului adversarilor lor.

Submarinele germane nu vizitează desigur tocmai regiunile unde se pot aștepta la surpriză. Ele plutesc în ape mai puțin apărate și își concentrează aici atacurile atâta vreme până când adversarul este forțat să întărească siguranța. Siguranța întărită pe un drum aduce însă în mod necesar slăbirea pe altele, unde apoi submarinele noastre pot să intre în acțiune. Datorită armelor lor puternice, dintre care cea mai de seamă este invizibilitatea, ele își pot face apariția neobservate și prin surprindere într'o zonă până acum sigură. Așa se explică alternanța perioadelor de mari succese cu cele de așteptare. Din aceeaș cauză scad uneori și rezultatele scufundărilor. Dar luat în totul, toate încercările adversarilor noștri n'au putut împiedica atacurile executate de submarinele noastre după principiile expuse. Wendell Willkie contra-candidatul al lui Roosevelt în ultimele alegeri prezidențiale, spunea la sfârșitul lui Octombrie 1942 într'o cuvântare la radio că numai „un număr derizoriu din aparatele de războiu fabricate și-au putut atinge locul de destinație". Rezultatul relativ neînsemnat al tuturor măsurilor de apărare se explică în bună parte prin faptul că ele au mers șontâc pe urma atacurilor submarinelor, despre care nu știau și nu știu exact nici unde și nici când atacă.

Printre declarațiile publicate cu privire la războiul submarin merită o deosebită atenție articolul apărut în „Le Temps", aparținând în mod vădit unui specialist bine informat, care caracterizează în felul următor deosebirea dintre primul și al doilea războiu mondial: „Submarinul din 1918 se limita la activitatea individuală, submarinul din 1942 vânează cu haitaș". Autorul explică continuele succese ale submarinelor noastre mai ales prin numărul lor mare, calculat adesea la sute de unități care atacă pe inamic pe toate teatrele de luptă; el le explică însă și prin îmbunătățirea metodelor tactice.

Ministrul marinei americane Knox a declarat la sfârșitul anului trecut presei că submarinele germane „lovesc pretutindeni acolo unde trebuie menținut o linie de aprovizionare".

Inzestrarea flotei noastre submarine cu cisterne-submarine, care asigură noui rezerve unităților ce operează în Atlanticul de sud și în Oceanul Indian, produce adversarilor noștri mari griji. Inainte ca existența cisternelor-submarine să fie cunoscută dușmanii noștri au încercat să convingă lumea că Germania ar avea pretutindeni puncte de sprijin pentru submarinele sale în țările neutre, și că astfel ea ar acționa într'un mod nepermis împotriva dreptului internațional. Aceste puncte de sprijin plutitoare și mobile sub apă sunt desigur greu accesibile inamicilor noștri.

Mărturiile engleze și americane arată cât de extrem de gravă este considerată primejdia submarinelor și în lagărul adversarilor. Lordul Hankey, o autoritate recunoscută în problemele navale, exprimă situația războiului pentru liniile de navigație prin această scurtă formulă: numărul submarinelor noui este mult mai mare decât al celor scufundate, și dimpotrivă pierderile în vase de comerț pot fi acoperite prin noui construcții cel mult în proporție de jumătate.

Scufundarea unei întregi flote de cisterne care trebuie să aducă trupelor inamice din Africa carburantul indispensabil, va contribui desigur să deschidă ochii cercurilor largi ale opiniei publice asupra pericolelor care, chiar pentru o țară ca America sunt legate de „strategia" Președintelui ei.

Broșurile, tablourile, emisiunile de radio și svonurile sunt răspândite de inamic nu pentru a-ți arăta adevărul, ci pentru a-ți otrăvi sufletul și a te îngenunchia. Păzește-te!

Legătura de suflet și de arme

Tot mai ample sunt ecourile conferinței cu care d. președinte Mihai Antonescu a deschis ciclul Asociației româno - germane. Cuvintele domniei sale au răsunat ca sub bolțile înalte și curate ale unei catedrale ridicate sub semnul victoriei comune care va veni în curând, ca și pentru sensul unei prietenii nedesmințite. Este acelaș drum pe care l-am început cu aceeaș credință. Căci frăția aceasta de arme și de suflet s'a strâns pe fiecare zi mai mult. Oamenii căliți în focul unei biruințe comune, își vor da curând mâinile, amintindu-și clipele sbuciumate de acum, când fiecare din ele însemna o primejdie sau o durere. La capătul tuturora va sosi isbânda. Și se va ridica atunci dintre ruine, o altă lume mai bună și mai demnă. Asemeni înfrățirei cimentată în ceasurile de față. Ne vom întoarce atunci, netăgăduit cu inimile mai curate și mai drepte iar pe drumul bătătorit astăzi camaraderește vom recunoaște urmele acelorași năzuinți. Capătul lumii noui care deabia începe, urzind firul ei împlinit din suferințe eroice, are să împletească bucurii necunoscute încă.

S'au regăsit, așa dar, două neamuri, două inimi asemănătoare. Poporul român și poporul german. Frăția prezentului, consfințită cu sânge și cu necruțătoare jertfe, spre acel ideal comun, vorbește limpede oricui. Literele de foc și de glorie care au să însemne veșnicile fapte de arme ale amândurora vor fi scrise pe o singură pagină. De acum poporul german și cel român, nedespărțite, intră pe sub arcada nepărtinitoare și glorioasă a istoriei, triumfal.

Faptele lor, prinse în armonia unui cântec sau în legendă, preamărite, au să arate un exemplu luminos celor ce vor sosi după noi. Pe buna temelie a acestui fapt se va sprijini dreapta alcătuire viitoare, precum și reazim marei înălțări a vieții noastre de Stat. Este și o chezășie și un îndemn.

Deoparte, soldatul german, cu spiritul lui echilibrat și sănătos; de alta, soldatul român, străin celor străine de sufletul său, muncitor, răbdător și bun. Dar mai presus de toate, la amândoi, spiritul de jertfă și de sacrificiu. Credință temeinică în Dumnezeu și aprinsa iubire pentru pământul țării..

George Dorul Dumitrescu

Aspectul economic și social al mobilizării totale în Germania

Fața de necesitatea efortului total pentru obținerea victoriei finale, Germania a luat măsura încadrării tuturor brațelor disdisponibile în procesul de muncă pentru interesul patriei. Operațiunea prezintă două aspecte principale: 1. Bărbații între 15—65 ani și femeile între 17—45 ani vor sta la dispoziția patriei pentru muncă; 2. Intreprinderile care nu lucrează pentru războiu și nu sunt indispensabile se desființează, în felul acesta producția de armament câștigând noui brațe de muncă.

In ce privește prima măsură trebuesc făcute anumite observațiuni. Comentarul care a însoțit anunțarea măsurii spune: „Forțele care sunt găsite potrivite pentru utilizare de către oficiile de muncă vor fi folosite numai în măsura necesităților". Aceasta înseamnează că nu toți bărbații și femeile între vârstele amintite sunt obligați să intre în serviciu. Mai trebue spus că ordonanța nu constitue o noutate principială inedită. Incă din anul 1935 legea de apărare publică declară că „fiecare bărbat și femee germană sunt obligați să presteze un serviciu pentru patrie". Ordonanțe ulterioare, din Iunie 1938 și Februarie 1939 stabileau de asemenea că toți germanii au obligațiunea să presteze muncă de folos obștesc. Recenta măsură nu este deci decât complectarea și aplicarea unora mai vechi. Surprinzător este faptul că propaganda inamică încearcă să interpreteze măsura ca o dovadă de slăbiciune a Reichului, când este știut că astfel de măsuri au fost luate cu mult înainte în străinătate. Este mai ales cazul Angliei, unde imediat după înfrângerea Franței toți englezii, bărbați și femei au fost obligați la „serviciu în interesul națiunii"; legea din 4 Decembrie 1941 impunea aceasta bărbaților și femeilor între 18—51 ani. Din această cifră se vede că limita de vârstă la femei depășește cu 6 ani pe cea stabilită în Germania. In industriile de războiu engleze lucrează circa 5 milioane femei; populația Angliei fiind de circa 45 milioane locuitori iar a Germaniei de 90 milioane la un procentaj egal ar însemna ca în Reich să lucreze 10 milioane femei.. In realitate numărul femeilor mobilizate până astăzi în Germania se ridică la numai câteva sute de mii. Statele Unite n'au putut introduce mobilizarea femeilor din cauza opoziției sindicatelor, care amenință cu rezistența pasivă. Aproape toate statele democrate au luat măsuri pentru executarea la momentul necesar al mobilizării civile.

In privința măsurii a doua, cifrele de mai jos arată marea ei importanță. Se închid toate intreprinderile care nu produc exclusiv pentru înarmare și acoperirea consumului de strictă necesitate. Brațele de lucru rămase astfel libere, clădirile și materialul devenite de asemenea libere se pun la dispoziția industriei de armament. Se va reduce în mod simțitor numărul magazinelor de mobile, de pielărie, al florăriilor, de galanterie, etc. Vor fi închise toate parfumeriile, blănăriile de lux, bomboneriile, giuvaergeriile și în genere toate intreprinderile de lux din comerțul mic. Se va face o nouă reglementare de exemplu pentru croitorii și frizerii, se va face o selecție a localurilor de consum, se vor închide complect barurile, restaurantele de lux, localurile de dans, cafeurilor de noapte. In acelaș timp se vor controla programele de producție ale industriei pentru a se renunța la cele care nu fabrică obiecte de consum absolut necesare. Băncile și societățile de asigurare vor ceda intreprinderilor de armament un mare număr de personal, operațiune care va fi posibilă prin simplificarea relațiunilor dintre societăți și clienți. In felul acesta comerțul mic, care în cele 600.000 firme existente ocupa până acum aproape 2 milioane femei și 700.000 bărbați, va da economiei de armament circa 300.000 perechi de brațe de muncă. Intreprinderile și magazinele de lux vor da de asemenea un mare număr, în afară de forțele eliberate de bănci și societăți de asigurare. In acelaș timp se va face economie de cărbuni, de curent electric, de material de împachetat, de expediții, și se vor putea folosi exclusiv pentru armament numeroase localuri, instalații, telefoane, mașini de scris, etc. Sute de mii de oameni vor face o nouă muncă, incomparabil însă mai ușoară decât cea a soldaților de front. (E. S. S.)

PAGINA VESELĂ

DACĂ ERA...!...

Nicu nu e băiat rău! Nu-u! Doamne ferește! Rău e pământul că-l ține. In colo e băiat fain. Mai ales în meseria lui (este voiajor). Trimite-l unde dorești, dacă vrei chiar s'adune stele după cer sau s'aducă iapa mutului. El o găsește. Multă lume zice că-i cam într'o parte. Acuma ce nu zice lumea? Parcă trebuie să te iei după gura lumii? Că pe aceia n'o astupă decât pământul.

Dar mai e încă ceva! O vorbă românească și tare-s înțelepte aceste vorbe, spune că până nu faci foc, fum nu iese. Așa zice tot lumea și cam are dreptate. Acum fie vorba între noi: ceva are Nicu al nostru la vasilcă. Are el ceva, fiindcă altfel n'ar face multele trăznăi pe care le face.

Deunăzi a mai turnat a trăznaie pe care mi-a spus-o și mie cineva. O fi așa sau nu habar n'am. Iată cum s'a întâmplat.

Intr'o zi Nicu sosi nu știu de pe unde cu o sumă de pachete după el. In gară hop că se întâlnește cu un prieten al lui.

— Noroc Nicule! Dar de'unde vii mă? Uite ce de pachete! Parc'ai fi Moș-Crăciun! De unde vii?

— Păi de pe unde a dat dracu' cu buzduganu'n stele!

— Aha! Și cum era pe acolo?

— Prost. Că era gata-gata să mă curăț!

— Cum? Era să te calce tramvaiul? Trenul?

— Nici una, nici alta! Era să mă 'mpuște!

— Ei asta-i!

— Parol. Știi, într'o seară am tras la un han. Pe la miezul nopții când mă deștept, o umbră omenească la geamul meu. Scot revolverul și trag. Apoi nimic! M'am culcat. A doua zi găsesc pardesiul găurit. Trăsesem în el.

— Bine, dar nu văd de ce era să mori?

— Măi, că mare prost mai ești! Nu muream mă dacă eram în el? In pardesiu?, /

NU S'A GÂNDIT!

— Chiar dacă refuzi să fii soția mea, eu tot te voiu iubi toată viața!
— Frumos! Dar dacă primesc?
— Vezi, la asta încă nu m'am gândit!...

LA TRIBUNAL

Tărăboi mare, dom'le! Mare tărăboi! In ziua aceia cred că n'a stat nici o cucoană acasă. Cred că aproape toate s'au dus la „procesu" ăla al coanei Lili. Nu de alta, dar coana Lili fusese învinuită că-și omorise soțul când în realitate acesta murise singur. Dar ce mă bag eu fraților în povestea asta a lor? Eu am familia mea, copilul meu, ce zor am eu de alții? Fie la ei acolo! Nici nu i-am pețit, nici nu le-am ținut lumânarea. La drept vorbind nici nu-i cunosc, așa că treaba lor.

Insă cum vă spusei, în ziua aceia mare tărăboi. Veniseră toate cucoanele la proces. Lăsaseră crătiți, oale, tingiri și alte vase nespălate numai s'o audă pe coana Lili, care ucigașă fiind nici nu-i păsa. Adică eu habar n'am dac'a fost sau nu, da', la ce să zic, eu am auzit de cum că soțul coanei Lili nici nu fusese omorît. Insă cum am mai spus: treaba lor. Nu mă bag și nu m'amestec.

Dar de povestit drăcia tot trebuie s'o povestesc, căci altfel n'am ce face. Mai ales că trebuie s'o scriu pentru gazetă. Așa că... pregătiți-vă! Iată de ce este vorba.

Cică în sala aceia unde era mai mult coconet și unde coana Lili ședea tristă erau multe femei. La un moment dat un avocat tinerel se ridică.

— Domnule președinte, vă rog să-mi dați voie... Sunt apărătorul d-nei acuzate și am de propus o chestiune... O chestiune de mare importanță.

— Poftiți! aveți cuvântul! răspunse președintele, ușor surprins.

— Domnule președinte, avem o mărturie prețioasă de făcut în ședință. O scrisoare care va aduce lumină în toată drama ce s'a abătut asupra acestei femei. Veți putea auzi că cele ce le spun eu, sunt obligat să le spun după o lungă chibzuire. Pentru aceasta am nevoie de discreție. Incât să mă ierte doamnele dar vă rog domnule președinte, să evacuați sala!

— Nu-i nevoie, domnule! Doamnelor, vă rog fiți așa de drăguțe și cumsecade... Evacuați sala! Dorința apărării.

Atunci se scoală o singură domnișoară care ieși afară. In colo nimic. Toate celelalte rămaseră pe locurile lor.

Judecătorul sună aprozii și sergenții de stradă.

— Acum fiindcă toate femeile cumsecade au ieșit, rogu-vă pe dv. fiți așa drăguți și dați-le cu forța afară și pe celelalte care nu sunt cumsecade!

HAZURI

La examen

— Dă-mi un exemplu de animal domestic!
— Câinele!
— Bine! alt exemplu!
— Un alt câine!...

Intre ele

— Dar ce ai de ești supărată?
— Dragă, eri l-a prins pe George nevastă-sa cu o femeie străină!
— Ei și? Ce-ți pasă ție?
— Imi pasă fiindcă — vezi tu — femeia străină eram eu!

Proaspăt

— E proaspăt creierul acesta de vacă?
— O, da... Acum o oră gândea încă!

Pretenție

— Cum? Spui că atunci când ești beat fugi cu mașina ca fulgerul?
— Da, dragă! Adică în zig-zag!
— Nu 'nțeleg!
— Tu nu știi că fulgerul nu se arată decât numai în zig-zag?

Mărturisirile

— Jorj, acum, după logodnă, trebue să-ți fac o mărturisire... Dar mă vei iubi și de aci înainte?
— O, da, Mimi, spune-mi totul și te voi iubi mereu!
— Jorj, am mașină!
— Știam, Mimi... Vezi că te iubesc totuși! Imi pare bine!
— George, trebue să-ți mai fac o mărturisire... Dar încă mă vei iubi mereu?
— Totdeauna, Mimi!
— George, nu am plătit-o încă!

Răspuns

O domnișoară sta într'o stație de tramvai. Un tip bine se apropie de ea.
— Domnișoară, oare ce așteptați aci?
— Un măgar care să necheze! Cum? Ați tăcut?

Timid

— Domnule profesor, vă rog să fiți indulgent cu fiul meu...
— Bine, doamnă. Il voi avea în vedere.
— E un copil bun, dar foarte timid. Mai ales la aritmetică...

N'a fost ea!

— Ieri am întâlnit pe nevastă-ta.
— Și ce ți-a spus?
— Nimic.
— Atunci nu era nevastă-mea.

Intrebare

— De ce cresc ciupercile în locuri umede?
— Fiindcă au formă de umbrelă.

NOROCOS!

— Și cum, Eleno, nu te mai căsătorești cu Ionel?
— Nu, dragă!
— Păcat! Numai așa m'aș fi putut răzbuna pe el. Ce noroc are tipul ăsta!...

SĂ RÂDEM

Urgent!

— Nicușor, ai pus cele două scrisori la cutie?
— Da, mămico. Pe cea urgentă am pus-o întâi, ca să ajungă mai repede!

Una de-a lui Neață

— Neață!
— 'Zent.
— Să te duci în satul vecin să aduci pentru companie o jumătate de porc!
— Am înțeles! Să fie mort sau viu?

Pe stradă

— Frumoase flori, micuțule! Unde le duci?
— Le duc la d-na Georgescu!
— Cred că o să-i placă mult de tot!
— Eu nu cred!...
— Nu crezi? De ce?
— Fiindcă e... moartă!...

VINOVATUL

Ea: ***Aparatul nostru de radio trebuie reparat. Eri a anunțat timp frumos și ai văzut ce ninsoare a căzut? Nu ți-am spus eu că aparatul e stricat?***

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neintreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitărei și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17:30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTAȘEASCA ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească: Marția ora 17
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 oră militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

Să fie pildă vie tuturor!

In mijlocul unității sale pornită spre front, ca un șuvoiu de apă din creste de munți gorjeni pe bolta cerului senin a sufletului lui Vulpe Ion răsar candele de nădejdi și încredere.

Din primele lupte istorice dela Kristapowska ale grelei ierni, în Februarie 1942, locot. rez. Vulpe Ion, în calitate de comandant de pluton înfruntă cu bărbăție rară și crivățul crunt și încrâncenarea de fiară turbată a dușmanului. Prin curajul său neintrecut, prin spiritul său de jertfă, prin calitățile sale de comandant deosebit, prin virtuțile totale ostășești, se impune în regimentul său creind o valvă mare companiei de cercetare, din care face parte.

Prețuindu-l, comandantul regimentului de infanterie de pe Crișuri îi încredințează din Mai 1942 comanda companiei de cercetare, care devine în mâinile locot. rez. Vulpe Ion o adevărată unitate de șoc, o spaimă a bolșevicilor în momentele critice ale luptelor. Dese ori am fost de față, când inimosul comandant al regimentului ordona în mod impresionant, cu sufletul plin de mândrie și încredere în cele mai încordate momente spre a câștiga lupta:

— „Să intervină locot. Vulpe" ! Apoi pe firul telefonului, în goană de fulger, următorul raport se depunea la urechea generalului comandant:

„Să trăiți domnule general, am ordonat locot. Vulpe să intervină și imediat veți primi raportul că rezistența dușmană a fost înfrântă".

Si intervenția lui Vulpe, el însuși în frunte, ajutat de vijeliosul comandant de pluton, subl. rez. Mânăstireanu Eugen se simte imediat.

Focul companiei sale cu îngrozitor efect pentru dușman, se revarsă în cascade de fier aprins.

Vulpe are sistemul lui de atac. In tăcere de mormânt nevăzută și nesimțită decât de gândul lui, compania se târăște în dispozitiu pe cele mai de seamă poziții inainte ochite, căci folosirea terenului este una din condițiunile cele mai de seamă în războiu și Vulpe, șiret ca o vulpe are întotdeauna câte o surpriză pentru inamic. Având fiecare om reperate punctele de atac, Vulpe ridică lopata, pe care întotdeauna o ține în mână și deodată o erupție vulcanică, o lavă de foc și fier, un ropot nebun de arme însângeră și înspăimântă inamicul. E prima surpriză a locot. Vulpe.

Ca urmare după momentul pregătit și urmărit de intimidarea dușmanului prin șocul puternic al armelor, la un alt semnal al lopeții din mâna unui om mic de statură, cu fruntea încruntată și priviri de fulgere în ochii mari căprui, compania se desprinde din pământ în strigăte de ura, năvălind vijelie spre văgăunile balaurului roșu.

Locot. rez. Vulpe Ion și-a crescut repede faimă în regiment. Marea Unitate din care face parte îl propune pentru ordinul „Mihai Viteazul". L'am urmărit personal în multe și decisive lupte. De un curaj care uimește, cu un nobil dispreț de moarte, sfidează furtuna de gloanțe și obuze. Lui nu-i plac decât situațiile critice ale luptelor. Un om tăcut și modest din fire, nu face paradă din faptele sale pe care le consideră numai un rezultat al datoriei.

Cu asemenea excelente figuri eroice, Istoria războiului nostru își împodobește filele.

Sergent T. R.
Petre Vidu-Boengiu
reporter de războiu S. M. P.

Un pioner năsdrăvan; caporalul Ilie Sibișanu

Pe caporalul Ilie Sibișanu l-am cunoscut în toamna lui 1939, pe zona de concentrare din Banat. Era tot dintr'un Escadron de pioneri ai Reg. Centrului de Instrucție al Cavaleriei, dar drept s'o spun, nici nu puteam bănui pe atunci că va ajunge într'o zi ostașul cel mai de nădejde al unității sale. Era încă tânăr, puțin obișnuit cu cerințele vieții de campanie și se gândea mereu la visurile lui sentimentale de acasă.

Dar a fost deajuns ca să treacă doi ani de concentrare și când mobilizarea a făcut ca să-l revăd pe frontul dela Odesa, caporalul Ilie Sibișanu mi-a părut altul. Devenise mai grav; dar mai ales pioner desăvârșit.

N'o spuneau aceasta numai comandanții săi; ci mai ales faptele sale de un curaj uimitor, care dădeau întotdeauna cele mai bune rezultate, el scăpând mereu teafăr.

Cu plotonul de pioneri comandat de sublt. rez. Ion Mulțiu, a luat parte la luptele pentru cucerirea Odessei. Sub un aprig foc al artileriei inamice, se face prețuit cu ocazia deminării unui dig de pe limanul Bujalik.

Zi de zi, câștigă o mare ușurință pentru executarea operațiilor de deminare și plantare de mine, făcându-se apreciat și iubit de comandanții și camarazii săi, pe care-i salvează, astfel, din multe primejdii.

In acțiunile escadronului său dela Odessa, lângă caporalul Ilie Sibișanu a căzut mort soldatul Vasile Blaju, iar răniți lt. rez. Trifon Caba și capor. Ion Munteanu, el însă a scăpat teafăr în totdeauna.

In luptele pentru forțarea trecerii canalului Kurka — din Cuban — caporalul Ilie Sibișanu s'a afirmat ca un pioner desăvârșit. In aceste acțiuni a comandat o grupă de șoc, participând la cucerirea cazematelor de pe înălțimile N. W. Krassni-Oktiabr. In alt sector, tot cu grupa sa a deplantat două baraje de mine.

Luând parte la atacul satului Blagowecenskaja, a salvat viața mai multor camarazi, șoseaua fiind minată. După primul accident de mină, a fost trimis să facă deminarea chiar în cursul nopții; operație făcută cu foarte multă atenție și curaj.

După luptele dela Anapa, escadronul său a deschis drumul cavaleriei pe litoralul Marii Negre până la Novorossiek, operație în care caporalul Ilie Sibișanu și-a avut din nou partea leului la deminarea și plantarea minelor. In alt sector din Caucaz afectat Diviziei, a curățat cu plotonul său calea călăreților spre cotele 408 și 505, deminând câmpurile sădite cu mine. La cota 192, deschizând drum liber escadronului de călărași al căpit. Puiu Fărcășianu, capor. Ilie Sibișanu a mers în fruntea grupei sale prin nenumărate câmpuri de mine. Deși foarte atent, n'a observat, totuși, că agățase cu piciorul o sârmă subțire care ancora o mină.

Căpitanul Emanoil Miclescu, comandantul escadronului, urmărindu-i înaintarea și observând sârma buclucașe, i-a strigat:

— Stăi, Sibișanule!...

Curajosul caporal s'a pironit locului și s'a uitat în jurul său. Când a observat firul tras cu piciorul, și-a făcut o cruce, spunând:

— Să trăiți, domnule căpitan, că m'ați scăpat dela o moarte sigură.

Mai era doar chestie de o secundă ca mina ancorată să-l asvârle în aer...

Și-a descurcat cu atenție piciorul și s'a dus după un fir lung de 20 metri, cu ajutorul căruia a făcut să explodeze mina care-i amenințase viața cu o clipă mai înainte.

Dar, ca să ilustrez și mai elocvent curajul și disprețul față de moarte al caporalului Ilie Sibișanu, voiu reda un alt episod ciudat din viața sa de pioner.

Intr'un sector de la Anapa, oboselile atâtor marșuri de sute de km. și încleștările care au urmat, au pus stăpânire, intr'un moment, pe camarazii săi. Ca să le redea buna dispoziție de mai înainte, el însuși fiind puțin abătut, le-a spus că are să le prezinte un dans interesant.

Și, deodată, caporalul Ilie Sibișanu intră într'un câmp de mine și începe să joace o ardeleană, cu un curaj care a înghețat inimile camarazilor săi. Când i s'a atras atenția asupra primejdiei la care se expusese, răspunse:

— N'aveți nici o grijă! Minele sunt prietenele mele cu care am învățat să joc!...

Când și-a terminat dansul sinistru, din piepturile prietenilor săi a țâșnit un oftat de mare ușurare.

In cursul campaniei dela Est, caporalul Ilie Sibișanu a deplantat 2000 de mine și a plantat tot atâtea, sfidând moartea ca nimeni altul și lucrând întotdeauna cu mult calm și judecată.

Pentru impresionantul bilanț al faptelor sale de pe front, pe pieptul caporalului Ilie Sibișanu strălucește crucea „Serviciului Credincios", „Virtutea Militară" cl. II-a, „Crucea de Fier" cl. II-a, germană și o decorație italiană.

Serg. t. r. Ion I. Pogana
reporter de război S. M. P.

Un comandant german se desparte de eroi săi...

Minunată colaborare româno-germană

Condițiile excepționale ale războiului din răsărit, au creiat mai mult decât în cursul altor războaie, o sudură trainică între comandanți și soldații lor, creiată din viața în comun, din suferințele îndurate deopotrivă, de bucuriile și necazurile luptelor înfruntate umăr la umăr. Nu mai există azi acea ierarhie militară, rece și înghețată de rigorile stricte ale disciplinei. Azi e ceva mai mult. Războiul a făcut din comandant un șef verificat, un om care conduce la moarte și victorie mii de oameni. El face aceasta cu tăria pe care i-o dă experiența lui de luptător vechiu, cu toată știința militară și omenească de care dispune. El își crută oamenii, el le dă drumul drept al isbândei, face din puterea ce i-a fost acordată un instrument de dreptate și umanitate. Deaceia când vine ceasul despărțirei, când șeful pleacă spre altă comandă, aceasta este ziua cea mai tristă din viața unităților de pe front.

Adesea marele comandant este german iar unitățile de sub comanda lui românești. Camaraderia de arme germano-română se desfășoară pe front sub semnul celei mai bune colaborări, intr'o frățească dragoste și o reciprocă prețuire. Rândurile de mai sus oglindesc perfect această sudoare sufletească, colaborarea bazată pe stimă și dragoste dintre comandant și inferiorii săi. Au fost adresate în ceasul despărțirei, de către un general german comandantul unei mari unități de pe front, comandantului unei mari unități românești. Prin ele generalul german anunță că regimentul X de roșiori s'a distins în mod deosebit, în cursul luptelor grele din campania iernei acesteia.

Iată aprecierile distinsului ofițer german, pentru eroii români care au luptat sub comanda sa.

„Regimentul X de roșiori, ieșind de sub ordinele mele, am deosebita onoare și bucurie, să fac cunoscut Excelenței Voastre, că Regimentul s'a distins în mod deosebit sub ordinele mele la apărarea capului de pod dela Bokovskaja.

Trupei, precum și conducerei energice și prevăzătoare a Comandantului Regimentului, se datorește menținerea capului de pod, față de puternicele atacuri inamice, precum și respingerea prin contraatac a inamicului pătruns.

Din cauza situației operative, nu am avut posibilitatea să-mi iau rămas bun dela trupă rog pe Excelența Voastră a transmite recunoștința și mulțumirea mea conducerii trupei, pentru disciplina și moralul ridicat arătat în timpul luptelor date".

Asemenea mărturii prețioase despre bravura și valoarea trupelor noastre se întâlnesc tot mai des, în registrele istorice ale regimentelor de luptă în răsărit. Cu ele se poate reconstitui oricând măreția jertfelor ce depunem pentru creiarea unei **Europe viitoare.**

Aviatorii luptă ca infanteriștii

iar avioanele trag de pe sol...

Intr'una din zile cu ceață și poleiu, tancurile rusești reușiseră să înconjoare aerodromul unei grupări de Vânătoare. Tocmai se lăsa seara, iar întunericul amenința să fie de nepătruns. Deodată, căpitanul aviator Scurtu, se înfățișează plin de liniște și râzând ne spune: „Măi fraților, păi am ajuns noi biruitori până aici, pentruca s'o luăm acum la goană înapoi?... Toată lumea mâna pe arme și grenade și repede în șanțurile din marginea aerodromului"...

Acest optimist îndemn al căpitanului Scurtu fu binevenit, o însuflețire străbătu deodată prin sufletul tuturor și toți deodată, dela pilot mecanic, om de serviciu, etc., până la bucătar și doctor, puserăm mâna pe arme și dădurăm năvală în șanțuri de unde deschiserăm la început un foc viu, apoi din ce în ce mai rar, pe măsură ce slăbea și inamicul presiunea și focul lui.

Când tancurile se apropiau prea mult de linia noastră, începea aruncarea grenadelor, iar de pe aparatele rămase pe sol, unde lăsasem 4-5 trăgători, sburau deodată o ploaie de gloanțe în namilele rusești. Patrusprezece ore a durat această luptă inegală între tancurile rusești de o parte și aviatorii infanteriști de altă parte — și poate că în această eroică apărare a fost un rar prilej pentru aviatori de a slobozi armele lor de bord de pe sol ca dintr'o mașină în staționare. Dimineața, aparatele noastre de luptă și-au putut lua sborul, iar tancurile rusești au plecat și ele grăbite în altă parte, pentru a-și încerca acolo norocul. Căpitanul Scurtu râde satisfăcut. Se mai îndoește cineva de dârzenia și curajul vrednicei noastre aviații?...

Sublt. rez. D. Bunescu
reporter de război S. M. P.

GHICITORI

Din pământ, ca Adam m'am zidit
Pe roată ca Sf. Gheorghe, am fost tras
In cuptor ca cei trei Coconi am fost ars
Cât am trăit toți mă iubeau și mă sărutau
Când am murit nu s'a găsit nimeni să mă îngroape
(Oala)

*

Dece câine'e duce osul în gură
(N'are traistă)

*

Cine nu s'a născut
Dar a murit?
(Adam)

*

Când intră cel negru
Fug toți cei roșii
(Vătraiul și jarul)

*

Are coarne, dar nu-i bou
Are șea, dar nu-i cal
Se suie în pom și unge
(Melcul)

*

Am o cățea,
Pân' n'o iau de coadă nu latră.
(Melița)

*

Am o cățeluşe
Latră în vâlceluşe
(Melița)

*

Un corn de porc
Intr'o râmătură de oae
Un orb l-a văzut
Și un gol în sân l-a băgat.
(Minciuna)

*

Am o vacă: o mulg cu scara
Și-o împart cu țara.
(Moara)

*

Pe valea lui Berbeleag
Se dă dracul peste cap
(Moara)

*

D'aici până la mare
Funduri de căldare
(Muşuroaiele)

*

Am un ciocănel
Cu două găurele
(Nasul)

*

Am împușcat ce n'am văzut
Și am mâncat ce n'a fost pe lume
(Noaptea am împușcat capra, am scos iedu din ea și l-am mâncat)

*

Ce nu se lipește în perete.
(Nuca)

*

Am patru fete
Intr'o cămașe toate
(Nuca)

*

Ce e pe tine și nu-l simți
(Numele)

*

Am patru ciocâltee
Duc o claie de fân,
(Oaia)

*

Ciuci, în brânci
Neagra înainte
(Oala în mână)

*

Am două pietre scumpe
Cât le-arunc atât se duc
(Ochii)

*

Ochi, palichi
Floare 'n parvarichi
(Oglinda)

*

Ploschiță în perete
Am un butoi
Bag în el vin și rachiu
Și nu se amestecă
(Oul)

*

Ce nu poți lega cu funia
(Oul)

*

Am un cal
Stă cu seaua în spinare.
(Păduchele)

*

Am un pom
La rădăcină verde
La mijloc uscat
Și în vârf înflorit
(Pământul, văzduhul și cerul)

*

Tăiai o mia
Mă uitai și nu-i mai văzui locul
(Părul capului)

REVISTE LITERARE

Literatura este publicată în volume separate, dar nu toate creațiile literare văd lumina tiparului în formă de carte: cele mai multe rămân în reviste. Revista literară este sufletul unei literaturi, este un fel de laborator în care se pregătesc și se călesc personalitățile literare, ideile, curentele. Revista creează o atmosferă; ea face educația literară a mulțimii.

Multe sute de ani noi nu am avut reviste literare. Dela 1508, când apare prima carte tipărită pe pământurile noastre și până la 1830, nu am avut nicio revistă. De la această dată încep să apară reviste în toate cele trei provincii românești.

Românii de peste munți, aflați la studii la Buda și Viena, s'au gândit la un moment dat să publice și ei o revistă în limba strămoșească. Ion Maiorescu, tatăl criticului Titu Maiorescu, pictorul Constantin Lecca și un editor, om de acțiune, de faptă, cu spirit de inițiativă, Zaharia Carcalechi au făcut la 1829 Biblioteca Românească, prima revistă literară a noastră și care, de fapt, a apărut prima dată la 1821, în format mic de calendar.

Biblioteca românească publica studii de istorie, prin care tinerii ardeleni căutau să demonstreze că pământurile ardelene fac parte din trupul cel mare al poporului românesc. Izvoarele lor erau istoricii străini, în special germani. Se tipărea și literatură tradusă din germană.

Cam în acelaș timp apar alte două reviste literare la Iași și București.

La București, Heliade Rădulescu scoate revista Curierul Românesc. La început a apărut sub formă de ziar, conținând numai date politice, informații sociale și economice. Cum Heliade Rădulescu era un literat și conducător de școală literară, cu timpul a început să publice și literatură, mai toată tradusă din franțuzește. In jurul acestei reviste, Heliade a mai publicat și altele: Curierul de ambe sexe, Gazeta teatrului Național, cum și unele calendare.

La Iași, Gheorghe Asaki a tipărit Albina românească, care s'a desvoltat ca și Curierul românesc, sub aceeaș influență franceză, la care se adaugă și cea italiană. Asaki făcuse studii la Roma.

In Ardeal apăreau reviste la Brașov, datorită lui Barițiu: Foaia literară și Foaia pentru minte, inimă și literatură. Intre aceste reviste dela Iași, București și Brașov erau strânse legături, fiecare reproducând bucăți literare sau anumite anunțuri.

Toate aceste periodice au contribuit cu multă tărie la propagarea literaturii române în poporul dela orașe, făcându-l să fie preocupat de scrisul oamenilor noștri de litere.

Dar revoluția cea mare în acest început al literaturii române il face Mihail Kogălniceanu la 1840 când scoate revista Dacia literară. Prin această revistă se pun temeliile unei concepții românești de literatură. S'a căutat, ca și în domeniul politic, să se încurajeze literatura românească originală, pornită din adâncurile sufletului românesc. Fiindcă noi eram un popor tânăr, cădeam ușor în imitația literaturilor altor popoare. Sufletele nu se schimbă, nu se înlocuește sufletul românesc cu cel francez, italian sau german. Una este a recunoaște superioritatea creațiilor literare apusene și alta este a aduce aidoma creațiile lor și să le implântăm în mediul românesc. Fiecare popor își are felul său de a fi, de a vedea lucrurile, de a avea anumite concepții față de orice eveniment sau ideologii. Și poporul român își are un specific al său, numai al său, care trebue păstrat, lăsat intact. Acest suflet în ce are el mai bun, mai curat, în permanența sa, să fie redat de scriitorii noștri în ceeace ei scriu și gândesc. Aceasta era teoria lui Mihail Kogălniceanu și dacă acest șef politic și de școală literară a izbutit în lunga și greaua sa misiune, se datorește și faptului că a fost înconjurat de personalități literare de seamă, bunăoară Vasile Alecsandri și Alecu Russo. Acestia doi și-au întemeiat scrisul lor pe creația autohtonă, pe folclor. Ei sunt cei care au strâns minunatele balade populare, legendele, cântecele de iubire și de jale ale poporului, publicându-le în colecții rămase celebre și impunându-le atenției generale.

Barbu Theodorescu

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

52.

Mocca

53. Posibilitățile de schimbare a poziției cărților se găsesc în formula:

$1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 \times 7 \times 8 \times 9 \times 10 \times 11 \times 12 \times 13 =$ de 6.227.020.800 ori

Asta dar peste 6 miliarde. Ar trebui să lucrăm zi și noapte fără întrerupere timp de 11.850 de ani, chiar dacă socotim numai un minut pentru schimbarea unei singure cărți.

54.

55.

56.

57. PROBLEMA DOMINOULUI

Acum ne arată moșul o problemă grea de domino. Pentru aceasta îi trebuesc pietrele care sunt însemnate pe figură. El ne dă următoarea problemă de rezolvat: Așează pietrele într'o formație astfel ca să corespundă cu figura b, și să aibă următoarea particularitate: Trebue întotdeauna ca patru câmpuri cu aceleași numere de puncte să fie alăturate. In figură vedem începutul. Aci stau alături de 4 ori una, de patru ori zero și de 4 ori două. Astfel procedăm mai departe, până terminăm toate pietrele. De observat că începutul este just. Se poate așa dar lucra mai departe. Cine nu are pietre de domino, își taie pietre din carton.

*

58. PROBLEMA PUNCTULUI

Aci vedem 8 puncte distribuite într'un spațiu. Să se schimbe poziția punctelor în spații astfel, încât în fiecare direcție verticală și orizontală, precum și în fiecare direcție diagonală să fie câte un punct. Așa dar este același lucru ca și cum s'ar așeza pe o tablă de șah opt regine în așa fel, încât nici una din ele să nu poată bate alta.

*

59. MOZAICUL COLORAT

Moș Glumici are o tablie de mozaic în patru culori. Această tablie ne-a cauzat multă bătaie de cap, căci trebue s'o descompunem în patru părți la fel de mari și să băgăm de seamă ca în fiecare parte, fiecare dintre culori să nu fie înfățișată decât o singură dată. Din cauza învălmășelii de culori, aceasta ni se pare imposibil. Și totuși se poate face...

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

VRANCEA. Vechiul ținut al Vrancei erea toată partea muntoasă a Jud. Putna de astăzi. (De la Cașin — văile Putnei, a Susiței și Zăbalei — la Milcov; munții Vrancei). In sec. 15 ținea de Țara Românească, iar dela Ștefan cel Mare (1482) de Moldova. — Altă dată Vrâncenii aveau pravile deosebite, satele lor păstrând o organizare patriarchală, și plăteau Domnului numai o dare hotărâtă. — Vrancea coincide cu diocesa Episcopiei catolice a Cumaniei și a Milcoviei din sec. 13 și e probabil „Țara Brodnicilor" pomenită mai înainte. (La incep. sec. 16 se înființă din nou un decan catolic „Varaczensis" pentru Secuii de acolo). — Numele de Vrance apare în docum. de la incep. sec. 15.

• •

UCRAINA. Partea de sud a Rusiei: stepele Ucrainei, a fost totdeauna un isvor nesecat de invazii spre țările noastre, în special în Moldova, de care o despărțea Nistrul. Tătarii apoi Cazacii, au prădat sălbatic țara în nenumărate rânduri până în sec. 18. La 1678 Duca Vodă al Mold. fu numit de Turci și Hatman sau stăpânitor al Ucrainei.

• •

VANATORI. — Din sec. 16 găsim în Țara-Rom. pe Vânătorii domnești orânduiți în ceată și alcătuind o trupă aleasă de călări și pedeștri (la Târgoviște și București) sub vătaful, mai târziu căpitanul de vânători, care avea și paza scaunului sau reședinței domnești. Mai ereau și vânăt. de plai, și vânăt. de Olt. La finele sec. 17 aceste corpuri nu mai existau. — In Moldova ceata v. se recruta din ținutul Neamțului (de unde satul V. de astăzi). Ei procurau vânatul Domnului și serveau la oaste, ca și în Țara-Rom. — La organizarea modernă a armatei sub Cuza și Carol I, se înființară batalioane de VANATORI, infanterie de elită, după modelul apusean. In 1916 erau 9 regimente. (La 1864 se formase un regiment de „vânători călări, cavalerie suprimat în urmă).

• •

YPSILANTI (Hypsilantis). Familie grecească, din care Poarta numi doi Domni în țările noastre, în sec. 18—18; — Alexandru, Domn al Ț.-Românești 1774—82 și 1796—7. Făcu mai multe îmbunătățiri în administrație, suprimând abuzuri. Incercă o organizare a oștirii de pază; publică o condică de legi. Domni și în Moldova 1786—88. — Constantin, fiul său, Domn Mold. 1799—1801 și în Țara Rom. 1802—6 († 1816). — Alexandru, fiul lui Constantin; capul Eteriei grecești. Venit din Rusia proclamă revolta contra Turcilor la 1821. Ucise pe Tudor Vladimirescu și jefui Țara-Rom. Bătut de Turci, fugi peste munți, † 1828.

• •

VORONEȚ. Monăstire în Jud. Bucovinei, la munte, aproape de Gura-Humorului (J. Câmpulung). Zidită la 1488 de Ștefan cel Mare în locul unei capele de lemn (schit) a călugărului Daniel, pomenită la 1472. Biserica, bine păstrată, e împodobită cu fresce prețioase și unice în interior (naos), din vremea fondărei. Reparată și mărită cu pronaosul la 1547, de Grigore Roșca Mitropolitul Mold., de la care admirabile fresce exterioare. — Uși, iconostas, strane, policandru sculptate din sec. 16, icoane. Un clopot de la Ștefan Vodă. Ruine din casele monăstirești.

• •

VENITURI domnești și ale țării. — Veniturile domnești se trăgeau din cele mai vechi timpuri de la vamă, ocne, diferile dijme, bir de la străini, venit de la târguri, confiscări, etc. și serveau Domnului și casei lui. Nu avem date asupra acestor venituri până în sec. 18 (La 1700 în Mold. ereau aproxim. de 900.000 lei). — Veniturile Doamnei ereau în Țara-Rom. din aurul adunat de rudari prin râuri (1000 dramuri pe an în sec. 18) și din dajdia sărăritului din jud. Secueni și Buzău. In Mold. Doamna avea venitul târgului Botoșeni. — Veniturile țării din dări și biruri nu se pot evalua până în sec. 18, din lipsă de date. De altfel până târziu, ereau în confuziune cu cele domnești. Domnul dispunând de visterie cum vrea. Aceste v. serveau pentru întreținerea oastei, plata haraciului și altor cereri turcești și unele lucrări obștești. Venitul erea cât se putea strângea de la birnici. Vistierul cel mare administra vistieria, iar cheltuelile se aprobau de cei șapte mari boeri. (ven. Țării Rom. la 1767 erea de 2.100.000 lei). Un buget de venituri-cheltueli n'a existat până în sec 19, când fu prevăzut de Regul. Organic. (Așa la 1840 venitul Ț.-Rom. erea de 18.125.000 lei vechi și cheltuelile asemenea). — Boerii mari (demnitarii) aveau venitul slujbei lor din dări deosebite.

• •

TURCIA. SULTANII otomani, de când Românii au venit în atingere cu Turcii, au fost: — Murad I 1359—89; Baiazid I 1389—1402; Suleiman, Musa, Mahomed (lupte pentru tron) 1403—13; Mahomed I 1413—21; Murad II 1421—51; Mahomed II 1451—81; Baiazid II 1481—1512; Selim 1512—20; Soliman II cel mare 1520—66; Selim II 1566—74; Murad III 1574—95; Mahomed III 1595—1603; Ahmed 1603—17; Mustafa I 1617—18; Osman II 1618—22; Mustafa I iar 1622—3; Murad IV 1623—39; Ibraim 1649—48; Mahomed IV 1648—87; Soliman III 1689—91; Ahmed II 1691—95; Mustafa II 1695—1703; Ahmed III 1703—30; Mahmud I 1730—54; Osman III 1754—57; Mustafa III 1757—74; Abdul Hamid I 1774—89; Selim III 1789—1807; Mahmud II 1803—39; Abdul Megid 1839—61; Abdul Azis 1861—76; Murad (detronat) 1876; Abdul Hamid II 1876—1909; Mehmed V 1909—18.

• •

ȚARA DE JOS și ȚARA DE SUS. Din sec. 16 Moldova fu împărțită în două regiuni cârmuite fiecare de un mare vornic. Țara de jos, la răsărit, cuprindea ținuturile: Iași, Cârligătura, Vaslui, Roman, Tutova, Tecuci, Putna, Fălciu, Covurlui, Lăpușna, Orhei, Soroca. Iar Ț. de Sus: Bacău, Neamțu, Suceava, Hârlău, Dorohoi, Cernăuți, Hotin. (Ținutul Basarabiei, cu cetățile Cetatea Albă și Ismail, erea din sec. 16 în mâna Turcilor și Tătarilor (Bugiac). — Spre sfârșitul sec. 18, Ipsilanti înființă și în Țara Rom. un vornic de Ț. de sus și altul de jos, cu jurisdicție pe o grupare convențională a județelor (de la munte și de la câmp).

Reportajele Zilei

Din țară — Din străinătate

Pagini de vitejie

Ce s'a înfăptuit din imboldul Conducătorului

Ziaristul Enrico Caprile a vorbit la postul de Radio Roma despre România și Conducătorul ei, spunând între altele:

„In ceasul acesta istoric, — când destinul României se împletește cu acela al tuturor puterilor antibolșevice, tânărul stat atât de strâns legat de noi își face un bilanț al noii sale vieți. Viața aceasta, renoită printr'o atât de profundă criză — ce a fost ca una din acele boli care, după ce au distrus aproape complect un organism, îl fac să reînvie și mai sănătos și mai puternic decât era înainte, — a început acum doi ani și ceva, adică la 6 Septembrie 1940, când Mareșalul Antonescu a luat conducerea țării.

Rareori s'a întâmplat ca un bărbat de stat să-și înceapă opera în condiții mai grele. Țara era demoralizată; la hotare apăsa un val formidabil, gata să se prăvale peste civilizația românească; în interiorul țării se produceau acele inevitabile convulsiuni, pe care le aduce cu sine orice schimbare de regim, schimbare care lovise până și Tronul.

Opera care îl aștepta pe Antonescu era fără exagerare, uriașă; era vorba de o sarcină multiplă și complexă care cerea o acțiune energică și rapidă, cuprinzând toate domeniile. Trebuia să se dea o fizionomie nouă și un alt ritm vieții țării, iar peste granițe trebuia să fie cucerită o demnitate nouă, trebuia să fie readuse Patriei provinciile pe care oamenii Moscovei le smulseseră fără luptă.

Ceeace îi durea mai mult pe români era faptul de a nu fi putut lupta, de a fi trebuit să cedeze casele și pământurile lor fără să verse nici o picătură de sânge pentru a le apăra.

Iar atunci când tânărul și iubitul Rege Mihai și Conducătorul au adresat chemarea lor, poporul român a alergat la acest apel într'un suflet cu armele în mâini, pentru a recuceri ceeace îi fusese smuls cu forța. Nu mult după aceea, pământurile smulse se înapoiacă la sânul Patriei.

Paginile de vitejie pe care armata românească le-a scris din ziua aceea nu se pot număra. Ele poartă nume care astăzi sunt cunoscute lumii întregi: Odesa, Sevastopol, Kerci, pietre de hotar pentru noua istorie militară a României".

Cum călătoresc pe C.F.R. invalizii de războiu și familiile lor

Se aduce la cunoștință, în ce privește călătoriile pe calea ferată, că marii mutilați de războiu cu câte un însoțitor, au dreptul la 24 călătorii simple gratuite anual și la 24 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual.

Vor călători pe bază de cărți de identitate cu 75 la sută reducere din tariful trenurilor de persoane.

Decorații cu ordinele „Steaua României" și „Coroana României" cu spade și panglică de Virtute Militară în gradul de: Cavaler, Ofițer sau Comandor din anii 1913 și 1916—1920 (aceștia pe lângă 6 permise dus-întors gratuite, mai beneficiază de 6 cupoane dus-întors cu 75 la reducere).

Decorații cu medalia „Bărbăție și Credință" cu spade din anii 1913 și 1916—1920, (6 călătorii dus-întors cu 75 la sută reducere).

Marii mutilați de războiu cu câte un însoțitor (aceștia pe lângă 24 permise simple gratuite mai beneficiază și de 24 călătorii simple cu 75 la sută reducere anual).

Invalizii și accidentații de războiu, văduvele și orfanii minori de războiu de ambii părinți, care primesc pensie dela Stat, precum și orfanele de războiu de ambii părinți, până la căsătorie și cel mult până la 25 ani, beneficiază de 24 călătorii simple cu 50 la sută reducere anual.

Membrii de familie ai invalizilor și ai văduvelor de războiu, care primesc pensia dela Stat, (soție și copii minori precum și copiii minori ai văduvelor de războiu), beneficiază de 12 călătorii simple cu 75 la sută reducere anual.

Orfanii de războiu de ambii părinți, care din cauza unei boli incurabile au rămas cu infirmitate de cel puțin 60 la sută invaliditate și care primesc pensie și după majorat, beneficiază de 24 călătorii simple anual cu 75 la sută reducere, până la majorat, iar după majoratul lor numai de 12 călătorii simple cu 75 la sută reducere anual.

Orfanele infirme în caz de căsătorie pierd dreptul la aceste avantaje.

Invalizii și accidentații din aeronautică, prevăzuți de art. 144, alin. d, din legea M. A. N. 1935, care primesc pensie dela Stat, beneficiază de 24 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual.

Văduvele și orfanii celor prevăzuți la punctul a, de mai sus, care primesc pensie dela Stat, beneficiază de 12 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual.

Ajutoare pentru familiile tinerilor încorporați

S'a adus la cunoștința familiilor tinerilor încorporați că, începând de la 1 Ianuarie 1943 și până la noui dispozițiuni, vor primi ajutor lunar compus dintr'o cotă principală de familie și o cotă adițională pentru fiecare membru în parte.

Cota principală de familie pentru municipiul București este 1200 lei.

Cota adițională de fiecare membru în parte 600 lei.

Membrii familiei cu drept la ajutorare sunt:

a) Copiii legitimi sau legitimați sub vârsta de 14 ani la data încorporării tânărului.

b) Părinții tânărului încorporat în cazul când sunt infirmi sau mai bătrâni de 60 ani.

c) Frații și surorile tânărului infirmi sau minori, sub vârsta de 14 ani la data încorporării, în cazul când sunt orfani sau cu tată și mamă infirmi sau mai bătrâni de 60 ani.

Condițiunile pentru fixarea ajutoarelor sunt:

a) Ajutorul integral se acordă numai familiilor lipsite complet de mijloace de existență.

b) Familiile ce solicită ajutor să nu aibă la orașe un venit net din avere sau salariu, etc., mai mare decât cuantumul de ajutorare, socotit pe numărul membrilor îndreptățiți la ajutor, iar la comunele rurale unde averea constă numai din teren arabil, mai mult de o jum. ha. de fiecare membru al familiei.

c) Pentru familiile cu venituri mai mici, li se va acorda suma ce mai trebue la venit spre a egala ajutorul, iar cele cu terenuri agricole mai mici decât plafonul fixat, se acordă ajutor, numai pentru membrii ce nu au cota cuvenită de teren.

STALIN NU VREA SĂ STEA DE VORBĂ CU ENGLEZII

S'a anunțat că o misiune de generali sovietici, printre care și mareșalul Timoșcenco, ar fi plecat în Statele-Unite pentru a se întâlni cu președintele Roosevelt.

La Berlin se crede că o asemenea vizită nu poate fi tălmăcită decât în sensul că Stalin caută să intre în contact cu președintele Roosevelt prin mijlocirea unor personalități de încredere și ocolind pe englezi.

Un alt motiv al apariției generalilor sovietici în Statele Unite ar fi nevoia simțită de ambasadorul Litvinov de a convinge pe americani, mai ales în acest moment, de caracterul „nevinovat" al bolșevismului. Probabil că ar dori să arate câțiva generali sub masca unor bravi războinici, pentru a face să se creadă că scopurile armatei roșii sunt numai și numai militare, neavând nimic de a face cu bolșevizarea Europei.

In sfârșit — după cum văd cercurile germane — al treilea motiv ar putea fi nevoia simțită de sovietici de a vedea mărindu-se furnizările de războiu americane.

Bolșevismul și țăranii

Un ziar grec publică un articol în care arată că bolșevicii și mai ales Stalin au o ură înverșunată împotriva țăranilor. GPU-ul masacrează pe țărani pentru a intimida pe cei rămași în viață. Nici un țăran în Rusia nu mai e sigur de viața lui.

Dar nu numai trupul bietului țăran este torturat de bolșevici, ci și sufletul lui. Bisericile au fost arse, iar preoții asasinați. Bolșevismul evreesc s'a năpustit asupra creștinilor ortodoxi, iar rezultatul: groază, pericole, foamete, ateism, etc.".

SUNT IN CÂRDĂȘIE CU BOLȘEVICII, DAR SE TEM DE EI

Statele Unite sunt foarte îngrijorate din pricina comunismului care la ordinele Moscovei își întinde tot mai mult influența primejdioasă în America. Teama și neîncrederea au făcut ca problema Rusiei Sovietice să apară pe primul plan al discuției politice.

„Nu va fi oare — scrie o revistă americană — o masă roșie aceea la care va trebui să luăm loc la sfârșitul acestui război? Așa stau lucrurile, Stalin va fi adevăratul conducător al tratativelor la conferința de pace". Acest lucru nu se va întâmpla, dar este un fapt că americanii, vorbind despre biruința lor, văd îndată înspăimântătoarea perspectivă a bolșevismului. Frumoasă biruință a președintelui Roosevelt!

Visul de cucerire al președintelui nu este lipsit deci de coșmare. Ca orice idee desfrânată și aceste gânduri utopice și neîntemeiate ale americanilor se vor spulbera, și în urma lor le va rămâne o amărăciune care-i va intoxica tot atât de grav ca și mult temutul comunism. Europa este o bucată greu digerabilă, mai ales pentru niște foști europeni și copii de europeni, pentru care orice agresiune împotriva continentului nostru ar trebui să însemne o trădare.

ATENTAT IMPOTRIVA GENERALULUI SMUTS

Generalul Smuts, omul care a târît Uniunea Sud-Africană în actualul războiu în ciuda împotrivirii unei mari majorități, a scăpat ca prin minune dintr'un nou atentat.

Printre persoanele care au organizat acest atentat figurează și doi ofițeri.

După cum se știe, după intrarea în războiu a Uniunii, guvernul sud-african a trimis trupe pe teatrul de operațiuni. In ciuda promisiunilor solemne contrarii făcute de generalul Smuts în fața parlamentului. Acest act a mărit și mai mult ura populației împotriva generalului și noul complot care a fost descoperit confirmă că toată țara este nemulțumită.

Neînțelegeri în tabăra anglo-americanilor

In legătură cu discursul pe care d. Roosevelt l-a ținut zilele trecute, presa germană spune că el desvăluește încă odată planurile americanilor și englezilor de a lăsa Europa la bunul plac al bolșevicilor.

Dar pentrucă și d. Churchill a vorbit cu 24 de ore înaintea președintelui Statelor Unite, și pentrucă a vorbit altfel decât acesta se desprinde din ambele cuvântări o neînțelegere adâncă între acești aliați.

In timp ce d. Churchill cere să se câștige în primul rând o victorie în Europa, președintele Roosevelt declară că operațiile miltare de pe teatrul de războiu din Pacific trebuie să aibe întâietatea.

Pe de altă parte, cele spuse de președintele Roosevelt confirmă că situația internă din Statele Unite este plină de greutăți. Numai astfel se explică faptul că președintele Roosevelt a socotit necesar să asigure pe soldații americani că atunci când se vor înapoia din războiu vor găsi de lucru.

Declarațiile președintelui Roosevelt, relativ la întrevederea de la Casablanca, confirmă din nou că d-sa, împreună cu d. Churchill, stau în slujba bolșevismului, lăsând Europa la bunul plac al comuniștilor. Europa însă, este destul de puternică pentru ca să țină piept pericolului bolșevic.

„REGELE SOLDAT"

Un ziar suedez arată că „Regele Soldat" al Italiei, deși este în vârstă de 70 de ani, a vizitat instalațiile militare din Sicilia. Cu privire la motivele militare ale acestei călătorii se comunică puține amănunte, dar este cunoscut de toată lumea entuziasmul stârnit pretutindeni pe unde Regele Împărat a trecut. Suveranul Italiei a parcurs în medie 250 de kilometri pe zi, fiind activ dela 8 dimineața până la 17 seara, luând masa sub cerul liber, oricare ar fi fost vremea.

La Palermo, în timp ce Regele trecea în revistă trupele, a fost dată alarma. Suveranul a continuat să treacă în revistă trupele, stând drept în automobilul său.

Splendidă atitudine de ostaș — subliniază ziaristul suedez — care a stârnit un imens val de ovații din partea populației și a ostașilor.

Populația din Statele-Unite duce lipsă de carne

Din New-York se anunță că în diferite state nord-americane s'au produs manifestații populare în semn de protest împotriva lipsei din ce în ce mai mare de carne.

Populația condamnă modul în care s'a făcut exportul de carne, susținând că lipsa de carne este resimțită numai din această cauză. Populația protestează de asemeni împotriva faptului că restaurantele sunt privilegiate în ceeace privește distribuirea cărnii.

Autoritățile din Washington studiază actualmente sistemul ce funcționează în Anglia, cu privire la distribuirea cărnii pentru a-l pune în aplicare la restaurantele și hotelurile din Statele Unite.

ULTIMELE ŞTIRI

1943 FEBRUARIE 28 zile
Răs. soarelui 7,1 SĂPT. 8 Ap. soarelui 17,38

JOI

18

ORTODOX: Ucen. al Domn.
CATOLIC: Angilbert
PROTESTANT: Conrad

Zile trecute 48
Zile rămase 317

„Numai recunoscându-ţi drepturile istorice, îţi poţi implânta vrerea de Neam în Istorie."
(Mareşal Antonescu)

INTERNE

Daruri pentru răniţii din spitalele Colţei

D. general de corp de armată T. Răşcanu, primarul general al Capitalei, a hotărât, în semn de cinstire şi răsplată pentru jertfa luptătorilor, să se împartă prin mijlocirea ajutorilor de primari, daruri ostaşilor răniţi în acest războiu sfânt şi aflaţi internaţi în spitalele din Capitală.

Spitalele Z. I. 352 (sanatoriul dr. Antoniu) şi Z. I. 315 (sanatoriul Eraclide), au fost vizitate personal de d. general de corp de armată T. Răşcanu, primarul general al Capitalei, însoţit de d. colonel Marin Cioroianu, prim ajutor de primar general.

D. general Răşcanu a împărţit personal daruri, constând din cărţi poştale, zahăr, ţigări şi biscuiţi la 63 ofiţeri şi 117 soldaţi din spitalul Z. I. 352 şi la 32 ofiţeri din spitalul Z. I. 315.

Infăptuiri vrednice de laudă

Urmând îndemnul d-nei Maria Mareşal Ion Antonescu, preşedinta Consiliului de Patronaj, d. colonel Gheorghiu Cristache, prefectul judeţului Ilfov, a reuşit să aibă în funcţiune astăzi în judeţ un număr de 281 cantine şcolare, din care 25 sunt cantine model, 140 servesc mâncare caldă şi 116 mâncare rece, lapte, marmeladă, ceai, la 6.729 copii sărmani.

„Românii şi slovacii"

Sub titlul de mai sus ziarul „Slovenska Sloboda" din Bratislava spune între altele că românii şi slovacii au aceleaşi simţăminte sufleteşti, aceeaşi soartă şi acelaş trecut. Dela Carpaţii Albi şi Carpaţii Mici, până la munţii Făgăraş şi la Dunăre, dela râul Vah până la râul Mureş, sunt aceleaşi doruri şi aceeaşi comunitate de destin pentru aceste două popoare.

EXTERNE

Alegerile din Finlanda

In Finlanda au avut loc alegeri pentru desemnarea noului preşedinte al ţării. A fost reales d. Risto Ryti care îndeplinea şi până acum această înaltă funcţiune.

Inaintări în armata germană

Fuehrerul a înălţat la rangul de Mareşal pe generalul de armată Feiher von Richthofen, şeful unei flotile aeriene.

Deasemeni, Fuehrerul a înălţat la gradul de generali de armată pe generalii de aviaţie Ritter von Greim şi Loerzer.

Inamicul No. 1

Un ziar bulgar publică un articol despre starea de spirit din România în care se spune între altele că poporul românesc ştie că inamicul No. 1 al statului român este Rusia Sovietică. Şi în trecut Estul a fost pentru existenţa statului românesc şi al naţiunii române cel mai mare pericol.

Datoria poporului olandez

D. Mussert, şeful mişcării naţional-socialiste din Olanda, a adresat un apel populaţiei olandeze, cerându-i să se opună în bloc acţiunii de distrugere întreprinsă de bolşevici.

Poporul olandez, a constatat d. Mussert, are mai multe posibilităţi să contribue la lupta pentru apărarea Europei, printre acestea fiind şi înrolarea de voluntari în Olanda şi Germania. „Onoarea poporului olandez cere ca fiecare să lupte contra bolşevismului, pentru ca Europa şi poporul olandez să nu cadă victimele bolşevismului".

Nici o legătură între Vatican şi Moscova

Din cercurile Vaticanului, ştirea după care Papa Pius XII ar fi declarat de curând că va primi o misiune specială diplomatică sovietică, este socotită ca întru totul lipsită de orice temei.

Cercurile oficiale ale Vaticanului arată că în prezent nu există între Vatican şi guvernul din Moscova nicio legătură nici diplomatică, nici de vreun alt fel. Chiar în domeniul îngrijirii răniţilor de războj şi al schimbului de ştiri asupra stării prizonierilor de războiu nu există vre-o legătură între Vatican şi guvernul Moscovit. După cum se ştie, guvernul din Moscova a respins până acum toate întrebările asupra prizonierilor de răsboi din Rusia Sovietică.

O protestare elveţiană

Ministrul elveţian la Londra a fost autorizat să protesteze violent împotriva încălcării de către avioanele britanice a spaţiului aerian elveţian în noaptea de 14 spre 15 Februarie, când pe deasupra teritoriului elveţian a sburat un mare număr de avioane britanice.

Dacă Gandhi ar muri...

In adunarea naţională indiană şi în Consiliul de Stat indian, opoziţia a cerut guvernului ca Gandhi să fie pus în libertate fără condiţii. S'a arătat că, dacă Gandhi ar muri în închisoare, situaţia în ţară ar fi şi mai rău inveninată, iar guvernul britanic s'ar găsi în faţa unor noui tulburări.

Temeri de tulburări la Londra

Sunt temeri că la Londra au să fie tulburări în ziua de 21 Februarie când partidul naţional-britanic a anunţat o mare întrunire antibolşevică. Partidul comunist, care îşi face în prezent mendrele în Anglia, a cerut guvernului să oprească această întrunire.

Situaţia unor marinari italieni

Un număr de 564 membri de echipaj ai vaselor comerciale italiene, cari până acum erau internaţi în Brazilia, au fost eliberaţi şi colonizaţi în 23 oraşe, unde trebue să se prezinte odată pe săptămână poliţiei pentru control.

Pierderile diviziei indiene

Ajutorul de comandant al forţelor britanice din Indii a anunţat că în luptele ce s'au dat în cursul ultimelor luni, divizia indiană a pierdut în total 15 mii oameni.

Sute de arabi împuşcaţi în Maroc şi Alger

Mai multe mii de refugiaţi arabi au venit cu mari sforţări din Maroc şi Alger în Tunisia. Printre aceştia se găsesc multe personalităţi politice cari au fost trimişi de englezi sau americani în lagăre de concentrare ca naţionalişti marocani sau algerieni şi cari au reuşit să fugă. Refugiaţii declară că în regiunile ocupate au fost împuşcaţi câteva sute de arabi. In ultima Duminică au fost împuşcaţi la Constantine opt persoane.

Intrigi englezeşti

In cercurile germane se crede că este de prisos să se desmintă spusele unei gazete britanice, după care Germania, ar fi cerut Spaniei să-i acorde puncte de sprijin şi baze pentru submarine pe insulele Baleare, insulele Canare şi în alte locuri.

După cum se spune din partea germană, nu este vorba aci decât de o încercare de intrigă.

Curăţirea bandelor comuniste

In Bosnia apuseană, formaţiuni germane, italiene şi croate au continuat cu succes marile lor operaţiuni de curăţire contra bandelor comuniste. Banditii se retrag tot mai adânc în munţii de nepătruns, distrugând totul în retragerea lor, după exemplul bolşevic.

Locuitorii ţinuturilor eliberate câţi au putut scăpa de teroarea bandiţilor s'au înapoiat la vetrele lor şi au reînceput munca sub ocrotirea trupelor aliate.

Prizonier timp de 22 ani

Presa din Istanbul anunţă că un turc cu numele de Mustafa care acum 22 ani a căzut prizonier la greci în războiul turc de independenţă, s'a întors la Smirna. Tot timpul el a fost ţinut prizonier într'o închisoare depe o insulă grecească şi după ocuparea spaţiului egeic de către germani a fost pus în libertate. Un alt prizonier turc care a împărtăşit aceiaşi soartă a murit de bucurie după ce a fost eliberat. (tp.).

Trupele franceze au fost retrase dela frontiera Tunisiei

Trupele lui Giraud au fost retrase dela frontiera tunisiană. Se spune că această măsură a întărit credinţa comandamentului superior anglo-american, anume că trupele franceze au fost vârâte în luptă fără ca ele să fie echipate în mod suficient. Deasemenea se spune că trupele franceze „au mare nevoe de odihnă", ceeace dovedeşte că anglo-saxonii nu au cruţat de loc trupele franceze, aruncându-le în luptă pretutindeni unde era nevoe de sforţări mari.

Populaţia Italiei

Populaţia regatului Italiei a fost la data de 31 Decembrie 1942 de 45.664.000 locuitori numai în Metropolă, afară de cetăţenii depe noile teritorii, care au început să facă parte din regat în cursul actualului războiu.

Populaţia Romei tot la data de 31 Decembrie 1942 a fost de 1 milion 472.000 suflete.

America lansează un împrumut

Ministrul de finanţe al Statelor Unite a comunicat faptul că va deschide în luna Aprilie o nouă campanie pentru lansarea unui împrumut de cel puţin 9 miliarde de dolari, care va servi la plata cheltuelilor de războiu făcute în Patrie şi în străinătate.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

MARILE PIERDERI SUFERITE DE INAMIC PE FRONTUL RĂSĂRITEAN L-AU IMPIEDICAT SĂ INREGISTREZE VRE-O DECIZIE MILITARĂ MAI INSEMNATĂ

Nimicirea a cinci brigăzi blindate sovietice, a şase divizii de infanterie, a trei divizii de cavalerie şi mai multor formaţiuni motorizate în ultimele 24 de ore, caracterizează, pe de o parte uzura enormă a bolşevicilor în oameni, iar pe de altă parte, sforţarea lor desnădăjduită de a ajunge în afară de câteva câştiguri teritoriale, la o decizie militară.

Ţinuta fermă şi de neclintit a trupelor germane şi aliate, care opun o rezistenţă înverşunată în toate centrele de apărare şi care trec la contraacţiuni pe întreg spaţiul frontului, face să dea greş de fiecare dată acţiunile întreprinse de sovietici cu ţeluri foarte întinse.

Astfel un contraatac german important dat la capul de pod de pe Kuban, a avut ca rezultat eliminarea câtorva străpungeri făcute de sovietici de curând şi ocuparea întregei linii principale de luptă.

In regiunea din jurul Harcovului, sovieticii au atacat cu forţe mult superioare poziţiile diviziilor germane. Inamicul a reuşit să pătrundă în cartierele exterioare ale oraşului, plătind însă scump această cucerire prin pierderi de oameni şi o mare cantitate de tancuri.

Atacurile efectuate de bolşevici împotriva poziţiilor germane dela nord de Kursk au fost respinse, iar pătrunderile locale au fost gâtuite.

La sud-est de lacul Ilmen, bolşevicii au reînceput atacurile lor, cu numeroase blindate şi puternic sprijin de artilerie. Aici însă, ca şi între Volhov şi Lacul Ladoga, toate încercările de străpungere a frontului german au fost respinse prin lupte grele, uneori corp la corp.

Pe frontul sudic a început desghețul. Pe întregul front sudic a intervenit o schimbare de temperatură. Dela Kursk până la Rostov temperatura a coborît până la 0 grade. Deşi timpul nu este atât de călduros încât ghiaţa să se poată topi, nu ne despart decât câteva zile de începutul desgheţului general.

FORŢELE AXEI OBŢIN SUCCESE IMPORTANTE PE FRONTUL AFRICAN

Acţiunea ofensivă locală pe care detaşamente ale forţelor Axei au efectuat-o în zilele de 13 şi 14 Februarie în sectorul de miazăzi al frontului tunisian au dus în ziua de 16 Februarie la o încheiere provizorie prin curăţirea întinsului câmp de luptă apărat între Faid şi Gafsa. Lovitura dată aici celui de al doilea corp blindat american este foarte grea.

După lupte grele, nord-americanii au fost nevoţi să evacueze prin fugă centrul de comunicaţii Gafsa, pe care se sprijinea aripa lor dreaptă spre a scăpa de învăluirea ce-i ameninţa.

Intr'un sector de luptă din cele mai înguste, au fost nimicite 97 de tancuri nord-americane de către tunurile anticar. In mâinile trupelor Axei au căzut peste 23 tunuri, 33 autocamioane şi 93 autoafete. Au fost număraţi peste 3000 americani morţi şi au fost luaţi numeroşi prizonieri.

Comandamentul suprem nord-american neliniştit de soarta trupelor americane ce luptă la aripa de sud a frontului tunisian a încercat să despresoare aceste trupe prin acţiuni ofensive ordonate trupelor britanice conduse de generalul Montgomery.

In ziua de 16 Febuarie, formaţiuni motorizate ale armatei a 8-a britanice superioare din punct de vedere numeric, au atacat poziţiile ariergărzilor armatei blindate germano-italiene din regiunea Ben Gardane. Toate atacurile inamice au fost însă respinse.

Slabe avantposturi ale Axei au fost retrase, după planul stabilit, în linia principală de apărare germano-italiană.

Alte încercări ale englezilor de a pătrunde în flancul drept al poziţiei dela Ben Gardane cu formaţii blindate, au dat greş graţie tacticei abile a unei baterii antiaeriene germane, care dintr'o poziţie descoperită a distrus în total 13 tancuri dela o distanţă de câteva sute de metri.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", Bucureşti, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti, Tiparită la 18.II.1943